

DET BÖRJADE MED LITE SMÅSKIT HEMMA

SiS unga
berättar
2014

DET BÖRJADE
MED LITE
SMÅSKIT
HEMMA

SiS unga berättar 2014

ISBN tryckt utgåva: 978-91-87053-26-9
© Statens institutionsstyrelse 2014
Grafisk form och tryck: Ineko 2014

Förord

Det började med lite småskit hemma. Men hur slutar det? Den som är barn eller tonåring kan inte alltid lösa sina problem. Inte ens med föräldrarnas hjälp. Statens institutionsstyrelse, SiS, är en av flera samhällsinstanser som tillsammans med socialtjänsten jobbar för att hjälpa barn och ungdomar att ta sig ur destruktiva livsmönster.

Forskning om socialt utsatta barn visar att skolan utgör en mycket viktigt faktor om man kommer att lyckas eller inte i livet. Skolan och studierna blir en naturlig del i att bryta med det gamla, ta eget ansvar, flytta hemifrån och hamna i ett nytt socialt sammanhang med nya vänner.

Den här boken har kommit till inom SiS skolverksamhet. Lärarna har låtit eleverna själva få välja vad de vill skriva om utan att peta i språk eller grammatik. Boken är en möjlighet för pojkarna och flickorna att skriva för att bli lästa. Och vet man att man blir läst ökar motivationen att själv arbeta med språk och uttryck för att bli förstådd.

Det här är den tionde boken där SiS ungdomar delar med sig av sina förhoppningar och tankar.

Kent Ehliasson
Generaldirektör
Statens institutionsstyrelse

Innehåll

Förord.....	3
Arnhem.....	8
Tankar om dig.....	9
Kriminell.....	10
Förändringen.....	12
Brev till min kärlek!.....	14
Somliga har ingenting kvar.....	16
Albanen Dinore.....	18
Bort med de tråkiga bitarna.....	19
Knas!.....	20
Du väljer din egen väg.....	22
Tog mig upp.....	23
What goes around comes around.....	24
Vad hände?.....	27
Jag tror att man måste ha varit på botten för att komma till toppen, och den här gången ska jag lyckas!.....	28
Vänner för livet.....	30
Mitt liv!.....	31
Ut med det gamla.....	33
När tiden gör halt.....	37
I am missing you!.....	38
Flickan.....	40
Jag blev aldrig nöjd.....	41
Första gången inlåst- en ung kille berättar.....	42
Ett liv i missbruk!.....	44
Tjena mitt namn är Peter.....	45
Snart e den ute lyssna på låten.....	46
Snart hemma.....	47
Jag och låsta dörrar.....	48
Jag vet hur du känner dig.....	52
Från Skåne till helvetet.....	57

Kärlek till min familj.....	61
Vännen som jag aldrig glömmer!.....	62
Försvarat.....	63
Screaming Thug Til I Die !!!.....	65
Vill inte ha dig kvar i mitt liv.....	67
Emma.....	68
Att lita på någon... ..	69
Till min Marika.....	70
I adore you habibi.....	71
Jack.....	72
When only memories is left.....	73
Life.....	76
Min historia.....	78
Ingen skugga kommer falla över er.....	80
Förortsgrabben på institution.....	83
Vad fan är lycka.....	85
Första och sista gången på behandlingshem.....	86
En brud här på 15 bast.....	88
Ta henne.....	90
Ta vara på ditt liv gumman!.....	93
Tack för allt!.....	95
Back again.....	96
Blod svett och tårar.....	98
En dålig början som slutar med ett bra slut.....	101
Glöm inte att du är en vacker person! <3.....	103
Kärlek är nyckeln till allt.....	105
Dagen då det hände.....	108
Inte längre krigare.....	109
So far away.....	110
En dag kvar, en dag, bara en dag.....	111
Min kära bror.....	112
Sävastgården... ..	113
Bror lyssna på mig.....	114
2 år på institution.....	116
Kämpar för att bli fri igen.. ..	118

Mannen 3 år	119
Då, nu och framtiden	120
Sis turen.....	122
tjo.....	123
Boken om mig.....	124
Inlåst på rummet.....	125
Min tid på sis/ inlåst.....	126
Hässleholm!.....	128
Less på skiten.....	129
Från en plats till någon annan	131
Den värsta dagen i mitt liv.....	132
Knasdagar	135
Shoo.....	137
Droger.....	138
Vad vill du med ditt liv?	140
Tappa aldrig hoppet.....	142
Ljungbacken	143
Kaptenen!.....	144
Kriga vidare med längtan	146
3 F***ing avgiftningar!!!.....	148
Flyttat runt	151
D-sis.	152
Februari 2013.....	154
Min syn på p12a.....	158
Sis ungdomshem. . .	159
Den Oskyldige Från Rosengård!!.....	160
Jag drömmer fortfarande.....	161
Svart sal.	162
Tyngd.....	164
Sanning.....	165
Hayati enteeeee!!!!.....	166
A little Somethin' about me.	167
Gå i våra skor innan ni dömer oss	170
Om Statens institutionsstyrelse, SiS.....	172

ARNHEM

När allt kommer emot dig och du inte orkar mer,
när det blir jobbigt och problemen blir fler.
Du saknar det som finns utanför gallret,
det är bara friheten som just nu känns rätt.
Men tänk på vad som kunde hända,
lyckan kunde dött och turen kunde vända.
Det är bara hålla ut, ta andetag för andetag,
du kommer klara det men det kan ta ett litet tag.
Men visa vem du är att du är stark och håller ut,
du kommer att vara nöjd när allt skit är slut.

Jag vet att det verkar som om socialen bara bestämmer,
utan att du får medverka. Men tänk inte på hur jobbigt det
är nu, utan tänk på hur bra det kommer bli.
Det är mycket negativt i denna boken "fuck aina, fuck soc"
Jag ville bara försöka skänka lite hopp.
Hoppas jag lyckades, ta hand om varandra!
Har "suttit" ungefär på 15 olika ställen, vissa mer än
1 gång. Men nu är det slut! Lycka till ! :D
Live the life you love,

Love the life you live.

16årig kebab älskande Balkan-flicka

Tankar om dig

Jag minns när jag var fri, och det var bara vi, men nu går vi igenom det hära, det går en massa rykten, men du struntar i vad dom tycker, jag hoppas och längtar, tills ni kommer och hämtar mig för jag älskar dig och jag hoppas du älskar mig

/wolf

Kriminell

Kriminalitet är en slags sjukdom som inte går att få bort, en gång kriminell, alltid kriminell. Det är något man får lära sig. Visst man kan förbättra sig men det är svårt för ibland så börjar man undra om man vill sluta med det. För de flesta vill vara kriminella för att de växte upp så. Typ som jag, hela min familj är knas. Livet är inte lätt om man säger så. Livet är ett spel på liv o död. Det är ett svårt spel.

Du måste överleva gatan om du ska vinna spelet, typ som jag har förlorat nästan allt i mitt liv och det är nåt jag ångrar.

Det är aldrig försent att förändra sig. Visst du kanske är kriminell för livet men man kan alltid bli en bättre person. Skaffa jobb, skaffa tjej och en familj. Det är inte enkelt, men kämpa för annars så går det inte. Jag vet kriminalitet är ingen lek men även jag X, har haft det jävligt svårt i mitt liv. Jag är fortfarande kriminell i blodet men jag har ändå förändrat mig. Jag sitter inne på ungdomshem men jag har inte gett upp än. Jag kämpar på som fan, visst sos har sabbat allt, men ge inte upp alla kriminella ungdomar. Ge inte upp kämpa för att få ett bättre liv. Jag vet vi alla har sett jävligt sjuka saker. Vi har sett pistolskott, döden och rån. Ni vet allt det där. Jag har sett polare dö framför mina ögon och det är inte roligt. Jag har sett polare bli skjutna och jag har sett polare ta livet av sig. Jag vet kriminalitet är inte lätt det är inget lätt liv. Jag förstår er alla att ni har det svårt men det finns hopp för oss alla som inte har haft något. Jag skriver själv låttexter om kriminalitet och misär för då får jag ut all ilska, prova ni med, det kanske funkar på er.

Jag skriver det här för att jag vill förbättra Sverige så vi får ett bättre land som vi kan leva i. Alla som är kriminella ändra era

liv! Sverige skulle bli mycket bättre då. Jag har lyckats förändra mig så mycket jag kan. Ni vet när man är ute vid 3 på natten o ska träffa några polare och det blir bråk med andra gäng eller så röker man på eller sniffar eller gör dumma saker. Jag vet, det är chill men det är inget liv. Kan ni förstå någon gång, jag vet det är inte lätt.

Vi alla är bröder och vi skyddar varann, även jag gör det.

Jag vet man ska aldrig svika en broder jag vet att man aldrig bangar ett bråk men kom igen. Tror ni att era föräldrar tycker om det ni gör eller?

Jag tror de är skitlessna på er. Jag ska sitta av 1 år av mitt liv och det är inte kul, vill ni leva så eller? Nej tror inte det.

Jag vet alla vi som är kriminella har det inte lätt vi har haft det jobbigt i uppväxten. Det är bara ni som kan ändra på det och ingen annan så jag säger, tänk på vad ni gör. Jag skriver låttexter för att hålla mig lugn. Jag skriver om allt jag hatar och allt om mina känslor, hur jag tycker och hur det känns. Gör det ni med, det funkar på mig i alla fall. Sköt er så kommer ni att få ordning på livet ska ni se. Jag lovar er, hoppet är inte slut än!

Det var allt, ha det så bra, hej då!!!

volvo

Förändringen

Det har nu gått 6 år, 6 år av hat mot soc, hat mot personal, hat mot vänner och familj som inte förstår. Men det har också varit glädje, sorgsenhet, tacksamhet, bra och dåliga tider. Livet på institution är inte enkelt men tro mig det kommer bli DIN räddning.

Under mina första 5 år på LVU och detta livet levde jag som apan i buren, jag spottade på allt som hade med rättsystemet, soc och staten att göra. Jag ville inte inse mina problem, jag hade ju haft rätt alla dessa år så varför skulle jag inte ha det nu?

Jag var ingen alkoholist eller en kriminell brud. Jag var bara den där tjejen som hade haft det tufft och hade mina anledningar till att supa eller göra en kriminell handling. Helt normalt, eller?

Nej så fel jag hade ... med tiden blev allt värre. Jag söp bort mina lägenheter, min hund, mina syskon, min familj, mina vänner, nära att dö, nära fängelset och blev hemlös. Nu hade jag två val fortsätta med detta liv och dö eller ta tag i problemen och fortsätta leva?

Jag valde det senaste.

Idag har jag varit nykter sen den 13e maj 2013, jag har hållit mig borta från de kriminella, läser upp mina betyg och börjat göra framsteg med det mesta.

Idag kan jag tala om för er att jo jag var den där dom hade målat upp mig som, jag ÄR en alkoholist och kriminell. Det känns så skönt att kunna vara ärlig nu, slippa alla undanflykter och alla den onödiga nojan.

Min räddning blev institutionen, personalen och min insikt i mina problem. Idag har jag ett annorlunda tankesätt, annorlunda beteende och jag mår faktiskt bra, bättre än på länge!

Jag vet att du som läser detta kanske känner att du aldrig kommer klara det? Det finns inget och kämpa för? Du hatar allt och alla?

Tro mig, jag förstår och kan berätta att DET kommer gå, DU kommer lyckas så länge du inser och erkänner för dig själv dom problemen du har, var ärlig och spotta bara ut det, du kommer få den hjälp du behöver.

Och nej, personalen är inte dumma i huvudet dom vill bara ditt bästa så du kan lyckas här i livet, dom är som den dära extra föräldern du aldrig hade som faktiskt bryr sig om dig, visst alla jobbar inte helhjärtat men dom som gör det, gör det till 110%. Så lita på dom, berätta hur du känner, dina problem och du kommer lyckas.

För mig tog de 5 år att inse mina problem, fast det egentligen kunde gått så mycket snabbare om jag bara hade vetat om de här innan.

Jag vill med denna text försöka förklara att det går och göra de, förändringen som dom flesta drömmer om. Allt du behöver göra är att bli ärlig, spela och ha en mask hjälper dig inte i längden, så vill du ha en förändring på riktigt? Gör som jag gjorde, och du kommer snart vara fri.

Lycka till alla knäppa institutionsbarn-vi är bäst!

Miss J

Brev till min kärlek!

Hej min käraste! Jag kommer ihåg de två och en halv månaderna som vi spenderade tillsammans. Vi båda kunde må dåligt och så kunde vi må bra. Vi hade mycket problem, men även det så var den tiden de bästa tiden i mitt liv. Jag har så mycket minnen ifrån den tiden. Vissa är bra och andra är dåliga, men fortfarande: den bästa tiden I MITT LIV. Under den tiden kände jag en sak: vi hör ihop och jag vill höra ihop med dig resten av våra liv.

När jag åkte tillbaka från dig till institutionen, kändes det som allt vi hade byggt upp skulle bara försvinna och att du skulle försvinna, men nu har jag insett att den tiden vi hade tillsammans var bara början på något så mycket mer. Vi har så mycket kvar tillsammans, så jag ser det i alla fall.

Meningen "Jag älskar dig" är kanske inte så betydelsefull för vissa andra, men för mig menas det mycket när du säger det. Jag kommer ihåg när vi inte ens var ihop, den första månaden, och du råkade alltid kalla mig för älskling och sen säga "oj förlåt". Det tyckte jag var så gulligt och det visade mig att du hade känslor för mig. Jag har alltid haft svårt att uttrycka så starka känslor till någon som inte stått mig när länge, men du fick mig att lyckas och det är jag glad över. Jag är rent ut sagt glad att jag har dig och jag hoppas att du är lika glad för att ha mig.

Men det är en sak jag inte kan förstå. Det är hur en människa kan vara så snäll mot andra. Särskilt mot mig. Du är översnäll och jag vet inte hur jag ska hantera det, men jag försöker inte utnyttja dig. Hoppas att jag lyckas med det. Sen en sak till: hur kan du vara så omtänksam? När vi båda mådde dåligt över en viss sak så skulle du alltid ta hand om mig. Det är skönt att ha

någon vid sin sida när man mår dåligt, men det är starkt att kunna trösta någon när den själv mår dåligt. Du kanske inte tror att du är stark, men det är du.

Jag skulle vilja meddela dig att jag saknar dig så mycket, varje dag, varje timme, varje minut och varje sekund. Du betyder så mycket för mig och skulle du försvinna ur mitt liv, skulle jag bli helt förkrossad, men jag hoppas att du aldrig gör det, för du har en stor del i mitt hjärta och det kommer du alltid att ha. Kyssar och kramar!

Från "ditt hjärta"

Somliga har ingenting kvar.

Min familj höll så hårt i mig. Dom var så överbevakade i början av vårt förhållande. Idag förstår jag varför, men en sak jag inte förstår är varför dem släppte mig helt när han dog.

Jag var 13 år gammal den sommaren som jag träffade honom. En vilsen 13-åring som ville ha en "bad boy". Jag hade fått för mig att sådana kunde skydda mig. Ganska snart blev vi ett par och jag börja fatta att något inte stämde. Jag ifrågasatte honom, men det slutade alltid med misshandel.

Min familj förstod före mig att han var en missbrukare, jag minns så väl hur jobbiga samtalen var och hur mycket jag velade. Jag valde att kämpa på med honom, men jag lyckades aldrig få honom sluta. Drogerna blev tyngre och tyngre, tillslut satt han där med en spruta i armen. Jag var aldrig lycklig med honom, men jag var inte heller olycklig.

Vi kämpade på i 4 år, jag åkte in på SIS ungdomshem Rebecka i Stockholm. Han visste inte var jag var eller hur jag mädde, han trodde jag var död eller att min familj hade borttrövat mig ifrån honom, det fanns aldrig en tanke på att jag skulle hamna på en institution. Min mamma hade pratat med honom och sagt att hon inte visste något men egentligen visste hon allt, hon visste att jag hade blivit placerad på en intuition. Gick cirka tre dagar, minns att det var en onsdag så ringde mamma upp och berättade att min pojkvän låg i koma på grund av drogerna sedan la hon på. Jag reagerade inte så värst mycket på det. Samma vecka fast på söndagen ringde mamma igen och berättade att han hade somnat in. Det är nu jag faktiskt förstått vad döden är, döden är inget man kan återuppliva. Nu svävar min fina pojkvän där uppe bland molnen.

Jag känner en meningslöshet just nu, inget att komma ut till. Familjen fanns där när jag och han var tillsammans för att skydda mig men när han dog slutade dem höra av sig så kött och blod är bara bullshit. Jag hoppas min känsla till meningslöshet släpper med tiden för livet är bara ett och finns så mycket mer att leva för gäller bara att finna gistan igen.

Tack till all personal på Motivation som funnits där och lyssnat på mig när tankarna snurrat i min skalle.

//anonym

Albanen Dinore

Drog från Meby, levde sen mitt liv.

Tills Aina och Soc kom o hämta mig med bil.

Satte mig på låst, kände mig så jävla blåst.

O dom fortsatte fråga "Har du sprutat in håsh?".

Sitter nu på SIS för det som en gång var mitt,

Harsch, Marijuana, Koks o massa shit.

O nu ska man vidare till nästa låsta hem,

Som en apa i buren sitter långt ifrån min vän.

Grisar och Soc dom påstås vara bra,

Men det enda dom får mig att känna det är hat!

Dom tror att dom hjälper, men gissa vad som händer sen.

Det kommer att bli kaos när jag kommer hem!

Stay strong broe!

// Albanen Dinore

Bort med de tråkiga bitarna.

De flesta som intagna på SiS har en tråkig story bakom sig och det finns inget man kan göra åt det. Visst man kan hoppas på att man skulle kunna åka med Michael. J. Fox i en ombyggd bil till den gamla goda tiden men det är omöjligt. Så därför säger jag "bort med de tråkiga bitarna" och se positivt. Tänk på allt vackert du kan göra för dig själv härifrån och nu. För du är, precis som alla andra, en underbart vacker unik människa.

/Anonym.

Knas!

Allt knas började när jag va 10 år. Jag hade precis bytt skola för att få lite mer hjälp och där blev jag vän med Julia och Emelie. Det var då jag började sticka från morsan och hängde på stan med mina polare. Ibland festade vi flera dagar i sträck och hamnade ofta i bråk. När jag blev 11 började vi sitta på en bänk med en joint i handen och snuten började öppna ögonen för oss. Jag blev tagen ibland och morsan fick spel. Jag sket i henne, jag klarade mig själv. Så jag fortsatte med mitt shit. När jag skulle fylla 13 så flyttade jag till ett familjehem. Det var piss så jag smugglade in lite saker för att må bra. Efter 3 månader flyttade jag till ett HVB-hem för utredning. Där blev jag tillsammans med D. Så kul vi hade ihop. Jag älskade han fett mycket! När jag väl skulle flytta så visste jag hur svårt det skulle vara. Men jag fick hans nummer så när jag kom till det öppna stället Skrindan lyckades jag smuggla in en mobil. Så jag ringde honom men han svarade aldrig. Jag gick vidare, fast det var jobbigt i början. Jag började sticka därifrån och festa, tända en joint varje dag. Snart började jag göra inbrott med några polare och tända på bilar, så vi hamnade ofta i slagsmål. Snuten kom och tog mig och körde mig till Tallgläntan. Jag bodde bara där i 2 veckor sen kom jag till Korthult avd Backen därifrån rymde jag några gånger. Sen flyttade jag till avd Kullen som är mycket sämre än allt jag bott på tidigare. Jag mår pissdåligt här men jag ska fan klara detta nu. Jag började må bra när mitt ex D flyttade hit vi började snacka men det höll inte så det blir som det blir. Men jag flyttar kanske snart för soc letar efter ett familjehem till mig. Nu har jag snart bott här i 3 år och ibland har det varit helt okey här men det skulle vara bättre om personalen brydde sig mer om eleverna och inte tv:n.

Jag vill säga tack till Mamma tack för du oftast ställer upp.
Skulle inte vilja ha någon annan än dig vid min sida.

Moster tack för att du lyssnar på mig och att du finns för mig
när jag mår dåligt,

Tack till Daffi, Adam, Minah, Jennifer, Felicia, Amir, Dzenoo,
Sebbe, Zakke, Alex ni är bäst jag vet att ni backar upp för mig
och jag för er. Älskar er. Tackar även D min bebe utan dig hade
jag inte klarat detta du e den enda som finns för mig och jag
älskar dig även om vi bråkar ibland och ingen kommer mellan
oss jag lovar. Och vad som än händer så står du mig nära.
Det finns ingen annan jag vill ha än dig i love you bebe

Och sist men inte minst mina syskon! Jag älskar er över hela
mitt hjärta. vi har samma blod så jag kommer göra allt så vi ska
hålla ihop, älskar er. Och jag saknar Skåne<3

// Skogen

Du väljer din egen väg

Jag har suttit på sex låsta på ett år , och det är nu allt går bra tack vare min familj & vänner Jag tog imot den hjälp jag fick, jag lämnade allt skit och tog tag i mitt liv, det är du själv som väljer hur du vill att ditt liv ska se ut, jag bor på Ljungaskogs behandlingshem och har snart bott här i fem månader och kommer snart få flytta hem, vill tacka min bästa vän E som har alltid funnits för mig som aldrig lämna mig så som dom andra gjorde , skulle aldrig klarat detta utan dig jag älskar dig! Till alla er som läser se till och sköt er för det är ni som väljer hur ni vill ha det! Saknar Göteborg

/Tj

Tog mig upp

För jag skiter I alla rykten och allihopa som är så negativa
för jag tog mig upp min vänt stor Tack till alla som finns vid
min sida

/från eknäs

What goes around comes around

Att känna smärtan i bröstet, att känna ångesten komma, att inte känna sig älskad, att känna sig värdelös och sviken..

Vet ni hur de känns?

Mitt liv har aldrig varit perfekt, de har varit fett kasst mesta delen. De är mycket som hänt som jag önskar mer än allt annat i världen att jag kunde ändra på. När jag föddes startade helvetet, min uppväxt och min bakgrund har varit fucked up. Föräldrar som missbrukat hela mitt liv, fått flytta runt till olika ställen sen jag var 7 bast. De finns vissa som haft de bättre än andra och vissa har haft de förjävligt. Ibland tänker jag, Varför just jag? Varför fick jag de såhär? Varför är inte jag som andra i min ålder? Varför har inte jag fått leva ett normalt liv? Jag har tyckt att de har varit orättvist att jag blev ett svart får. Men de finns ju inget jag kan göra åt de, alla hemska minnen och tankar som kommer från bakgrunden, de finns inget jag kan göra åt det. Jag kan ju inte precis bara radera de ur skallen även om jag önskar att jag kunde. Idag är jag en 16 årig tjej som har råka knasa till de en del. Vilket jag ångrar. Vissa perioder i mitt liv funkar de skitbra för mig men de har alltid gått upp och ner. Bodde på hvb-hem i 3 år men lyckades fucka upp de även om de var skit bra att bo där, ångrar vissa saker som fan. Men när allting trycker på och man känner att man inte orkar mer och bara vill komma bort från verkligheten så finns de inte så många alternativ. Drogerna och alkoholen fick mig att glömma, men de var bara för stunden, sen stod man där med all ångest och smärta igen. Hamnade tillslut på låst, Sävastgården. De var inte riktigt som jag hade planerat. Att bo på låst är de värsta som finns, finns fan inge värre. Jag skötte mig skitbra under en tid där. Allt rullade på. Bodde där i typ 3 månader och

gjorde bl.a. en utredning, trots ångest och depression höll jag ut ett tag, de var inte de lättaste så till slut stack jag, jag var borta i 18 dagar innan aina kom inrusandes i lägenheten och haffa mig.. Då kände jag bara hur ångesten kom, ville bara dö, för jag visste att jag skulle tillbaka. Och de ville jag absolut inte. Jag var ju illa tvungen att acceptera det. Visste ändå hela tiden medan jag var på rymmen att jag en dag kommer torska och bli tagen, av så många gånger som jag stuckit från ställen tidigare så vet jag att de är sån liten jävla chans att dom inte hittar en förr eller senare om man inte flyr landet. Nu känns allt halvbra, ska göra en behandling och arbeta med mig själv och mina problem. Dock på låst sis-hem. Men sen så fort jag är klar så får jag komma ut i friheten igen. Ska bo hos min faster då. Längtar som fan, men jag tar en dag i taget.

Nu har jag bestämt mig för att kämpa, nu jävlar ska jag fixa upp mitt liv. Varför fucka upp det hela tiden när man kan göra livet till något roligt istället. Hur jobbigt det än känns så ska jag fan inte ge upp, jag har bestämt att jag ska vara ute innan sommaren och de ska jag fan kämpa för. Jag ska kämpa för de jag älskar och för mig själv. Jag är värd så jävla mycket mer än de här jiddret hela fucking tiden. Jag har gett mig fan på att de ska ske en förändring innan de är försent. Jag har försökt förut men inte tillräckligt, jag har gett upp då de har blivit för jobbigt. Flytt från problemen istället för att jobba med dom och lösa det. Ber till gud varje dag att han ska hjälpa mig att klara av de här, att orka leva, att orka stå ut. Jag är glad att jag nu har min familj och så många andra som stöttar och tror på mig. Tack! Älskar er.

Till alla er som strulat till de, tänk på vad ni gör. Välj rätt väg i livet. Kämpa för friheten. Knasa inte till det fram och tillbaka för de blir ett helvete sen. Tänk på hur ni vill att framtiden ska se ut och skapa den. Ni är värda så mycket mer än ni tror.

Sköt er och jobba med er själva, hur jobbigt det än är. De lönar sig i slutändan bara ni försöker, jag lovar! Livet blir vad man gör de till.

// Ehmpan

Vad hände?

Varför blev allt så här?

Vad gjorde jag?

Hur kunde allt bli så fel?

De finns så mycket som jag skulle vilja göra ogjort, så mycket som jag ångrar. Jag saknar friheten, min familj, pojkvän och mina vänner. Men nu sitter jag här, inlåst med mina tankar som flödar i min skalle. Varför var jag tvungen att sätta mig själv i skiten? Allt blev knas på bara nån vecka och nu ångrar jag mycket. Tänker och tänker varje kväll, får knappt någon sömn, tårarna är allt för många.. Men nu är de ju som de är, och de finns inget jag kan göra åt de, bara kämpa framåt och göra de bästa av situationen. Tufft är de men that's life. Jag älskar och saknar min mamma, pappa, lillebror och min pojkvän så otroligt jävla fucking mycket så nu ska jag kämpa för både deras och min egen skull. För efter regn kommer sol.

//Hoppfull

Jag tror att man måste ha varit på botten för att komma till toppen, och den här gången ska jag lyckas!

Mitt liv har varit komplicerat, jobbigt och samtidigt underbart alltid, eller ja, sen jag var 2, menn det orkar jag inte gå in på just nu..

Våren 2012 när jag var 13 började allt spåra på riktigt, det ända jag gjorde var i stortsett bara att knarka och supa, jag åt knappt, jag sov knappt och min mor såg mig knappt. Det fortsatte och blev värre och värre så hösten 2012 blev jag inskriven på ett HVB-hem. Mina 10 månader där var både upp&ner, vissa stunder gick det bra och vissa stunder gick det rent åt helvete. Efter ca. 4 månader där kom jag tillbaka från en långpermis och skulle lämna ett oförberett pissprov vilket ledde till att jag torskade.. Ingenting hände egentligen, fick en indragen permis sen var det inget mer med det. Augusti 2013 blev jag utskrivnen och fick flytta hem, allt rullade på (enligt mig) men efter ca. 3 veckor hemma torskade jag igen och blev tvångsomhändertagen och hamnade på Sävastgården. Efter typ en&enhalv månad här kom min LVU rättegång och det gick igenom. Jag och en annan tjej som bodde här blev allmänt less på allt och bestämde oss för att sticka, vi lyckades och jag var borta i två veckor då några var tvungen att ringa ambulans för att jag började krampa på spice.. Snuten kom till sjukhuset och tog med mig tillbaka till Sävast. Nu är det tre veckor sen jag kom tillbaka hit och på måndag flyttar jag till en fosterfamilj. Jag hade nog väldigt tur som fick chansen att flytta till en familj efter att jag hade rymt, så nu har jag bestämt mig för att jag ska

fixa detta. Tiden på Sävast har varit väldigt jobbig men jag har samtidigt lärt mig något av mina misstag.

Jag vet att ni alla där ute kan fixa det, även om det är kämpigt och det känns som att ni aldrig kommer lyckas så kan ni det! Jag tror på er alla

Kärlek och respekt till alla där ute som kämpar er genom vardan!

/Linn

Vänner för livet

Det är dom jag brukar kalla för mina systrar, bröder och bästa vänner. Dagarna med dom är dagarna jag aldrig glömmet.

Dom finns alltid där och backar mig till 100 %.

Dom får mig alltid att skratta även om jag har mina värsta stunder. Dom står kvar vid min sida dygnet runt och aldrig skulle lämna mig ensam med tårar i ögonen.

Dom som jag alltid kan känna mig trygg hos.

Dom som jag alltid kan vända mig till om livet bara är knas.

Dom som vet mina svaga och bästa sidor.

Det är dom vännerna du ska vara rädd om. Det är dom som älskar dig precis som du är. Och skiter i vad andra säger eller tycker om dig. Det är dom du aldrig behöver vara rädd för att förlora. För dom kommer alltid att stanna kvar vid din sida.

När du är med dom glöm bara allt skit som snurrar i ditt huvud och var bara nöjd över att du har dom. För med dom kan du klara allt. Var aldrig rädd för att dom ska lämna dig för om dom verkligen är dina vänner skulle dom aldrig ens tänka på att göra det.

Det är dom som är dina vänner för livet och dom du aldrig glömmet.

NN

Mitt liv!

Jag var 12 år första gången jag blev placerad i fosterfamilj. Sen dess har det bara blivit värre, fosterfamilj, hvb-hem, behandlingshem, institutioner. I alla möjliga sorter. Det började med SOL sen LVU och nu LSU. Dom senaste tre åren har jag varit inlåst på olika institutioner. Jag går in på mitt sjunde år efter årsskiftet. Jag har slängt bort sju år. Det började med lite små skit hemma. Jag såg upp till dom äldre. Jag började med värre saker. Jag började sälja droger som 13 åring. Började ta mopeder och bilar, inbrott i hus, garage, skolor och företag. Jag bildade ett gäng för att känna mig trygg. Hade kontakt med andra gäng. Kriminaliteten ökade, började råna. Rånade folk och affärer. Jag började balla ur på riktigt. Började sälja tyngre droger, började slåss riktigt mycket! Jag körde fullt ut. Det är tur att man lever. Många av mina vänner har gått bort av överdoser, blivit skjutna eller tagit livet av sig. Så om jag inte hade bott på hem eller institution hade jag nog inte levt nu.

Det var min räddning. Sista saken jag gjorde var riktigt allvarligt. Det slutade riktigt illa. Det var en personal på ett hem som råkade riktigt illa ut. Nu sitter jag och avtjänar mitt LSU straff och är fri Januari 2014. Jag har inte varit fri sen jag var 12 år. Jag har bara haft permission på helger och vissa lov. Jag har slängt bort 7 år för något jag trodde var coolt. Det var inte coolt. Det var kul i början. Man hade massa pengar och hade det roligt. Rökte nån joint då och då. Umgicks med vänner som sen skulle bevisas att dom bara utnyttjade mig. Så nu sitter jag här, fyra väggar och en säng. Tänker om det var värt? Fan heller inte en enda dag var det värt! Jag har bestämt mig att jag ska ändra mig! Jag vill bli accepterad av samhället

och inte bli stämplad som kriminell. Jag vill inte dö ung. Jag vill bilda familj och fixa ett jobb. Jag vill inte ha ett kriminellt liv Jag vill kunna känna mig trygg. Inte gå runt med väst och beväpnad för man vet aldrig när det kan smälla. Jag vill inte leva så längre. Så nu ska jag ändra mig, sluta med allt för alltid. Det ska bli riktigt skönt. Tack för att ni tog er tid att läsa min story. Inte den bästa kanske, men, men Så är det ibland.

Tack och Hej

/D

Ut med det gamla

Min uppväxt

Jag är en kille som är född 1995 i östra Europa. Jag bodde i en liten stad där alla kände varandra. Jag bodde med båda mina föräldrar tills jag var 5. Sen flyttade min pappa till Sverige och jag stannade kvar med min mamma. Jag hängde alltid med äldre kompisar och folk tyckte att jag var lite annorlunda mot alla andra i min ålder. Jag skötte mig inte så bra i skolan och skolkade mycket. Jag tycker att det beror på att min mamma inte kunde bestämma över mig, oftast blev det så som jag ville att det skulle bli.

Flytten till Sverige

När jag flyttade till Sverige var jag 11 år gammal . Jag, min mamma och min bror flyttade till pappa som bodde i Sverige sedan 6 år. Vi flyttade till en ganska stor stad och efter 3 månader började jag gå i skolan, som jag tyckte om. Det var en introduktionsklass . Efter några månader fick jag byta skola eftersom de tyckte att jag var beredd att komma in i det vanliga samhället. Skolan jag kom till bestod till 95 procent av svenska elever och de tyckte att jag skulle passa där, men så var det inte . När jag började på den nya skolan, så gick jag i sexan i en i klass som kallades för teamet. Efter ett år så fick jag gå i en vanlig klass och det var där allting började. När jag började i den vanliga klassen så upplevde jag att varken eleverna eller skolan ville ha mig där, men det var för sent. Då träffade jag min kompis som kallas för BOMBO och han upplevde samma sak. Då bestämde vi oss för att ta över skolan och visa alla andra att man inte ska fucka med oss. Det var bråk nästan varje dag, vi tyckte om att

jiddra med folk som försökte jiddra med oss innan, men oftast slutade det med att de fick lite stryk och visste att de ska inte göra om det. Det fanns alltid en jävel som trodde att han hade någon chans. Jag och Bombo tyckte om att sitta i aulan och bara spela biljard, vi brydde inte oss så mycket om skolan, vi gjorde det vi tyckte om.

Första polisanmälan

Jag minns den dagen då jag gick i 7:an och fick min första polisanmälan om misshandel. Dagen innan detta hände var jag på väg hem från skolan, det var några minuter efter att vi hade slutat skolan och jag var på väg ut från skolan. Jag snackade med min brud och då märkte att jag fick en liten knuff och vände mig om och såg att det var en kille som gick i 9:an. Då skrek jag till honom att han skulle stanna och förklara hur han tänkte med att komma undan med något sådant. Han var riktigt lång, han var säkert 2 meter lång. Då tänkte jag att det blir lite svårt. När han vände sig om, så såg jag på honom att han ville bråka för han kom mot mig direkt med sina polare, men jag brydde mig inte om hur många de var. Det var han som var mitt mål, som jag skulle krossa. När han kom mot mig så började han förklara att det var jag som knuffade honom och att jag ska inte vara så kaxig. Efter att han sagt det så gick jag upp i varv och tänkte skälla honom direkt, men jag gav honom en chans och sa till honom att vi skulle ta det framför skolan. Utan att tveka så kom han och då kom hela skolan ut, det var minst 200 elever som tittade på oss och det var också några från personalen och rektorn. Jag tyckte det var lite konstigt att de inte ville avbryta. Jag tror att de ville se mig förlora mot den stora jäveln.

Det gick rätt så snabbt. Innan han har hunnit träffa mig med sin högra hand, så hade han fått en fet höger, han var så lång att jag nästan fick hoppa till för att träffa rätt.

Efter det första slaget så föll han mot marken som ett träd, och där fick han en spark i magen, och då låg han där tills personalen hjälpte honom med att komma upp .

Nästa dag när jag kom till skolan sa hade vi ett möte med rektorn och då sa han att killen har gjort en polisanmälan. De har också kollat på kameran och sa att det var jag som hade börjat det hela. Jag tänkte direkt att jag måste snacka med killen, så direkt efter mötet gick jag för att leta efter honom. När jag fick tag på killen så sa han att han inte ska ta tillbaka anmälan för det var inte han som gjorde den. Han förklarade till mig att det var rektorn som gjorde anmälan.

Jag tror att det var därför personalen inte ville avbryta det, de var trötta på alla mina slagsmål och sådant. Efter någon vecka fick jag brev hem om att jag var misstänkt för misshandel, men det blev nerlagd för jag var inte straffmyndig och det var brist på bevis.

Efter några år så hade mitt polisregister blivit mer allvarligt. Jag har blivit dömd för flera fall av misshandel. Första gången jag blev dömd så var jag 15 och det blev ringa misshandel.

Efter ett år så fick jag min nästa dom och det blev mycket mer allvarligt. Det var 2 fall av grov misshandel, men det blev bara skadestånd.

Ett år efter senare så var det ännu allvarligare. I rättegången blev jag åtalad för två mordförsök och en misshandel. Åklagaren yrkade på 4 års fängelse. Eftersom jag inte var 18 så ville han att jag skulle få ett och ett halvt år på ungdomshem. Efter några veckor så var jag tillbaka i rättegångssalen för att överklaga. Jag hade tur, de gick ner till 1 grov misshandel och en vanlig misshandel. Jag vet inte hur det gick till, men jag var

glad att det gick så bra, straffet var också mycket lägre, det blev bara 6 månader på Råby ungdomshem

Ut med det gamla och in med det nya .

Under tiden på Råby så har jag lärt mig mycket om livet, hur man ska bete sig och mycket annat . Det var lite svårt de första veckorna, men sen har jag börjat fatta . De gör allt för att hjälpa mig och komma in på rätt spår igen . Jag har 2 månader kvar och mycket planer. När jag kommer ut så vill jag fortsätta utbilda mig . Jag vill också flytta till en annan stad för att börja på nytt. Just nu väntar jag på besked från socialtjänsten om de vill betala för min lägenhet, så att jag kan fortsätta med skolan och ha ett liv som jag önskar mig att ha.

//

När tiden gör halt

Ofta så har tiden sprungit för fort och jag har bara flytit med. Inte haft tid med att stanna upp och tänka eller reflektera över vart jag är på väg.

Sis ungdomshem Eknäs var allt jag hann med att läsa på skylten innan bilen svängde. Något jag la märket till var rastgården som var inburad med stängsel. Jag skrattade lite för mig själv och tänkte "det här blir kul, inte ska det här stället hindra mig" Jag klev ur bilen och i dörren in till byggnaden möttes jag av en finsk brytning som hälsade mig välkommen. Jag kollade upp och möttes av en personal på stället, jävligt trevlig snubbe faktiskt. Han tog hand om inskrivningen och allt som skulle göras innan jag fick komma in.

Dagen gick fort, fanns inte så mycket och göra men satt och snackade skit med personalen och tid fördrev så mycket jag bara kunde. Efter några timmar var det dags att lägga sig tydligen, bakom mig hörde jag personalens nycklar skramla och dörren bakom mig låstes. Nu var jag instängd med mig själv och tankarna. Under den natten stod allting still, allt kom på samma gång. Vart fan är jag? Allt som inte fick hända hända. Känslor, ångest, frågan som lyder varför och hur. Allt kom ikapp mig och snacka om att vara ner plockad i molekyler efter den natten. Det var inte tiden som sprang nu, det var tankarna på allt som tog mig hit och allt man själv har gjort. Fanns inget som kunde dämpa tankarnas fart inuti mitt huvud och det tog jävligt hårt på än själv. Ännu värre var känslan av att tiden stod helt still.

// filosofitiden på Eknäs

I am missing you!

Min enda gudinna du förblir min ros
din kärlek e för stark de blir snart överdos
jag lägger ner mitt allt för att o hålla dig varm
kryper under täcket för o gosa när det är kallt

kär om på nytt bree jag vet de e sant
hoppas inombords att du känner likadant
för jag klarar inte en dag till utan dig
hoppas att du varar min vackra tjej

beroende av dig som om de vore droger
ser i dina ögon varje kväll innan jag sover
lever mitt liv stress för mkt press
tro mig jag blir glad när du skickar mig ett mess

du är bäst inget skämt och jag finns alltid här till
mitt sista andetag
det är tack vare dig så ler jag idag

du är så högt upp ey du är på topp
du betyder för mig som pack för hiphop

hoppas att det håller och att det inte blir något stopp
så länge jag har dig guzzen så ger du mig hopp

och du lyser upp min dag månader går det blir snart ett år
du är helt perfekt och du läker mina sår

säg mig vart ska jag gå när jag saknar dig
så änglar som dig i världen dom är få

jag mår som en kung glider runt fett glad
men det känns så tomt utan dig i min stad

älskar dig så mycket kom ihåg denna rad.

//Örebro 019

Flickan

Detta handlar om en flicka
Flickan som har dåligt självförtroende
Flickan som vill dö
Flickan som skadar sig
För att ropa på hjälp
Denna flicka hon är deprimerad
Denna flicka hon har det svårt
Denna flicka hon vill kunna vara som alla andra
Men flickan det tycker det inte går
Hon har nyss fått reda på
att hon och ingen annan kan få det att gå
Flickan hon sitter tyst
Flickan hon stirrar på väggen
Flickan hon möter en kille
Killen visar henne vägen
Killen visar henne hoppet om livet
Denna killen flickan har träffat
Denna killen flickan fattar tycke om
Killen visar henne uppmuntrande livets gåta
Allt handlar om respekt, kärlek och vänskap
Flickan gråter
Killen håller om henne
Flickan ser på killen hon tycker om
Killen ser hennes tårfyllda ögon
Killen säger
Det är ingen fara du är stark som gråter
Killen kysser flickan
Flickan blir glad
Killen har visat henne dom tre meningarna med livet
Respekt, vänskap och kärlek

//

Jag blev aldrig nöjd

Sho! tänkte berätta lite om mitt liv. Jag är född 96 och kommer från Kosovo. proud shqiptar! Allt var perfekt i mitt liv när jag var yngre. Man umgicks med sina nära och kära. Man lekte i sandlådan, byggde kojor , lekte kurragjömma och m.m. Destå äldre man blev destå mer ville man synas och höras. Man blev aldrig nöjd. När jag var 13 började jag tjuvröka och sno lite småsaker. Mobiler , pengar m.m. Men som sagt, jag blev aldrig nöjd. Jag började såsmåningom sälja sprit.

Börja dricka själv också . Det var soft, tills den dagen jag blev 14. Då börja jag röka och sälja maja och hasch.. Kicken var helt klart oslagbar. Man blev avkopplad, Smärtor försvann, Du blev hungrig och sötsugen hahaha... Man skrattade i princip åt allt och var glad nästan för allting. Man kan säga att mitt liv mellan 13 tills jag blev 17 har varit ett äventyr. Som i ett spel. ibland förlorade man, Ibland vann man. Ibland var allt mystiskt , Ibland gick allt så bra.

Om jag ska skriva mer av mitt liv så är det bättre jag skriver en bok på 500 sidor. Men sist men inte minst vill jag tacka min familj som funnits för mig och mina vänner som stöttat mig genom allt skit. Fuck droger! De tar allt det bästa ifrån dig och ger tillbaka en kick och problem även om du har skött dina saker . Är det värt det ? fundera på det , Är ni smarta och inte bränt bort alla era hjärnceller redan så vet ni att det inte e värt det!

Vill tacka mina bröder A,N,D,P,F,M för allt ni gjort för mig. Kommer aldrig glömma det! Vill tacka min tjej som gjort att jag följer rätt spår på vägen till ett bra liv. Du vet vem duär! Älskar dig mest och kommer aldrig lämna dig! N<3

//

Första gången inlåst- en ung kille berättar

Dagen jag åkte in tog de mig och slängde in mig i arresten. Där satt jag i två dagar. Det var inte första gången, men jag visste inte vad som väntade mig. Jag satt och stirrade på väggarna och funderade på vad som skulle hända med mig. Jag var arg och besviken på mig själv. Ju mer jag tänkte desto argare blev jag. Jag började banka på dörren och då kom en snut och undrade vad jag ville. Han sa åt mig att inte banka men jag fortsatte ändå eftersom jag hade tråkigt och var arg samtidigt. Dagens höjdpunkt i arresten var maten som jag fick tre gånger per dag. Dessemellan låg jag i sängen och tittade upp i taket.

Sen blev jag förflyttad till Stigby på Visingsö. Jag kom till en stad som hette Gränna. Jag frågade snuten vad det var för ställe. Han sa att det var en liten stad och sen kom vi ner till hamnen och där såg jag en färja och undrade vart fan jag skulle. De sa att jag skulle till Visingsö och jag undrade vad det var. De sa att det var en ö och att det fanns en institution för ungdomar där. Jag undrade vad en institution var och de sa att det var en byggnad som var låst. Det var för människor som behövde hjälp med vissa saker och jag undrade varför jag skulle vara där. De visste inte det.

Vi kom med polisbilen när det var mörkt och jag såg några byggnader. Vi stannade utanför en byggnad som kallades Norrgård. Vi ringde på. Två personal kom och öppnade dörren. Jag blev jävligt rädd för att det var tre dörrar efter varandra som var låsta. Jag trodde att jag var i ett fängelse. Jag började svettas och mitt hjärta började dunka snabbare och snabbare. Jag trodde att jag nästan fick en psykos. Sen satt personalen ner

med mig och gick igenom regler. Det kändes som ett fängelse för mig eftersom det var första gången jag satt inlåst så. Personalen berättade att detta var Sveriges tredje värsta institution. Sen fick jag gå på toa och ta av mig alla kläder och jag stod där helt jävla nakna medan personalen kollade igenom kroppen ifall jag hade något vapen på mig eller droger. Sen tog de min mobil, mina öronhängen, halsband och ringar. De gav mig tofflor, shorts och en tröja. Sen kom jag till avdelningen och där satt tre andra killar. Personalen tog mig till mitt rum och sa att jag skulle bo där. Jag kollade i rummet och personalen sa att det var en kopia av rummen på Kumlaanstalten.

Personalen var rätt sjyst. Dagen efter ringde jag min soc och hon sa att jag skulle vara på Stigby i åtta veckor på Norrgård. Hon sa att jag skulle ha behandling och nu sitter jag på Västergård och väntar på att få komma ut. Jag tror att socialtjänsten vill att jag ska komma ut när jag räknat alla stjärnorna på himlen = kommer aldrig att hända.

Kw

Ett liv i missbruk!

Ja det börja 07 ingen av oss hade strul/
tyckte det var soft och röka braj och bara ha det kul/
men det spårade ur men jag hade tur/
sitter ensam här och undrar nu hur jag ska kunna ta mig ur/
Packar väskan haffa flaskan sedan tagga ut/
Okända nummer nu dom ringer på min lur/
Hjärnan bankar hårdare vill slita den itu/
Instängd i staden som apor i en bur/
Bakom en mur situationen är sjuk /
Depressionen går ner lika djupt som ett stup/
Vem är du? och klankar ner på oss när tiden runnit ut/
Staten dom har lämnat oss i slummen dom kan suga kuk/
Snubbar med gun´en vill att jag ska plockas ut/
Shono kommer fram ärligt talat mannen skjut/
Jag blir träffad i bröstet historian tar slut/
Sverige spårar ur så här kan vissa liv se ut/

// Sundbo

Tjena mitt namn är Peter.

Jag vill börja med att berätta att jag sitter på behandlingshem på grund av att jag målade grafitti så jag åkte fast ett antal gånger för skadegörelse och vandalisering. Min soc tröttnade på mig för jag körde cross olagligt drog från snuten några gånger inte bara det utan jag har ju krockat många gånger och svikit mina vänner och sårat mamma och pappa så nu gör jag mitt bästa för att sköta skolan och mina hem permissioner. För jag träffade världens underbaraste flickvän Pia så nu sköter jag mig för att inte göra henne besviken. Men nu ångrar jag allt olagligt och kriminellt jag har gjort eller jag insåg ju redan första veckan på Tappan i Margretelund att allting jag hade gjort var så jävla onödigt visst man har ju kul medans man står där bredvid ett pendeltåg med en sprayburk i handen det var den bästa känslan och få känna färg lukten. Så nu sköter jag mig allting går faktiskt mycket bättre för mig nu men jag ska sköta allt så jag får flytta hem och vara med min familj och vänner och min flickvän Pia.

Hejdå tänk igenom allt noga nu.

Med vänliga hälsningar Peter

Snart e den ute lyssna på låten

Snart e den ute lyssna på låten/
Bröder håll ut straight nere från kåken/
Svek hela fam hoppas ja e förlåten/
Minns tider för 0.5 började bråken/

Pallar inte den skiten skriva mina bars/
L.G one day you probably be the star/
Broshan början för ja är inte klar/
Gymma skriv ner för timmarna går som dar/

Tibro helheten där ja kom ifrån/
De ja vet de dom vet hugger dig bakifrån/
Bästa känslan komma in i detta flow/
Representin albaner faror du sov/

Nu för de sista alla ska minnas/
L.G körde över flow me sina vingar/
Timmar åren dömd som du ska sitta/
Soc på bra sätt hennes själ den ska brinna/

Försvinna/plötsligt började dom springa/
Ska komma långt tro mig dom ska inte hinna/
Lg tills ja dör min själ den ska tina/vinna
Älskar dig sis till valentina/

//// Dont be scared/ hard funky Beats ////

//

Snart hemma

Tjena tjena,jag är en tjej från Göteborg som är 15 år!

Jag har bott här på Björkbacken sen November!

Jag har firat jul, nyår, min födelsedag och alla hjärtansdag är, de söög!!

Men jaja jag har börjat åka hem på helger och de är chillchill.

Jag har träffat mina vänner som jag har saknat sååå mycket!<3

Jag ska snart flytta till den öppna avdelningen ,LÅNGTAR!!!

Detta är första gången jag bor på ett sånt här ställe ,jag har aldrig bott på foster ,HVB eller något så kommer jag till låst.. kul

Jag blev helt chockad när jag kom hit ,dom tog min mobil ,cigg och allt. Jag fick inte ha snören i kläderna eller lyssna på vilken musik jag vill eller något jag trodde aldrig jag skulle överleva men de gjorde jag haha

Soc och polisen hämtade mig från en kompis som jag va hemma hos, de va 2 timmar innan jag skulle till ett ställe och se några sjunga, så de sög,fick inte se dom men jag fick i alla fall säga hejdå till några av mina vänner och min mamma.

Men jag ska flytta hem till sommaren om jag sköter mig som jag gör nu!

// B

Jag och låsta dörrar

Allt började med familjeproblem redan när jag var 4 år gammal och det har bara fortsatt tills nu och det slutade inte bra, eftersom jag bor på björkbacken.

När jag var liten så var jag nästan jämt på dagis som var öppet dygnet runt på vardagarna. Mamma lämnade mig på dagis klockan fem på morgonen och hon hämtade mig klockan åtta på kvällarna. Mamma jobbade på ett café och pappa jobbade på Volvo, och efter pappas jobb var slut så åkte han ut till mc klubben i Mölndal. Pappa var aldrig hemma, och när han väl kom hem så var det mitt i natten för att byta kläder eller sova i få timmar. Mamma kämpade jätte mycket med mig eftersom hon var tvungen att lämna mig på dagis, jobba, hämta mig på dagis, laga mat och sen försöka uppfostra mig på samma gång. Det gick ganska bra, men nog inte så bra som hon hade tänkt sig från första början. Efter fyra år med detta så föddes min lillebror, och jag blev överlycklig för att få en brosha och en lekkamrat. Pappa var hemma lite mer än vanligt dem första månaderna och började umgås mer med mig och min bror.

Efter att min bror var ett år gammal så skiljde sig mina föräldrar och pappa flyttade ut och han hittade även en ny brud som han skapade ett nytt liv med. Under tiden pappa startade ett nytt liv så hade mamma hittat en annan man hon med, och jag tyckte båda bonus föräldrarna var lika dumma i huvudet. Både jag och min bror växte och blev äldre. Jag började missköta skolan och började även med snatteri. Jag åkte fast första gången när jag var 9 år och gick i 3an, då fick polisen även köra hem mig efter att dem beslagtagit det jag hade snattat med en kompis.

Jag fortsatte med snatteriet efter det och jag fortsatte i både affärer och hemma.

Eftersom min pappa hade vårdnaden över mig och jag bodde mesta dels hos honom så blev pappa argast, och han slängde ut mig och tog mina nycklar och han kunde även slå mig och förstöra saker på mitt rum.

Men jag fortsatte eftersom jag mådde dåligt och fick väldigt lite uppmärksamhet. Och tillslut så hamnade jag på en instutition som heter lilla torp, där bodde jag i 3 veckor och jag avvek nästan varje dag, men fick fortfarande bo kvar där. Efter dessa 3 veckor så rymde jag och var ute med vänner och sedan skulle jag av någon andledning till mormor och morfar mitt i natten, och jag tog bussen till Steungsund och när jag väl var där gick det inga bussar över till öarna, så jag började gå mot färjan. Jag hade ingen mobil och inga cigg, bara en tändare och tre enkronor. När jag väl äntligen kommit fram till färjan kom den inte försän om 1 och en halv timma, det fanns inga bilar där utan det var bara jag. Efter en timma så kom en bil med en kille i 19 års åldern i, jag chansade och gick fram och knackade på rutan. Jag frågade om han kunde göra mig en stor tjänst att köra mig till mormors hus, och då sa killen att han faktiskt skulle åt det hållet och att han kunde släppa av mig på vägen. Killen i bilen körde mig som han sa till en skylt där jag kunde hitta resten själv och kunde gå resten av biten. När jag var framme hos mormor blev hon chokad men jag fick mat och sovplats.

Dagen efter kom min soc och hämtade mig, hon körde mig till ett Hvb hem i Kullavik, där jag fick bo i 2 månader. Under dessa 2 månaderna fick jag träffa nya vänner som jag avvek med, mer och mer in till stan. Jag började hänga i stan och fick fler och fler vänner.

Det slutade med att jag flyttade till ett familjehem. Först trivdes jag super bra där och jag fick hänga i stan med mina vänner när jag ville.... Första två veckorna. Sedan så ändrades dem jätte snabbt och blev skit stränga emot mig, och jag löste ju självklart det med att avvika därifrån.

Jag var borta i flera veckor och dem spärrade min mobil så jag kunde bara ta emot samtal och sms men inte ringa någon eller smsa till någon under den tiden jag var borta.

Efter ett tag så kom polisen och hämtade mig på centralstationen och dem körde mig vidare till socialjouren som satte ett beslut på att jag skulle bo på lilla torp igen. Men jag sket i deras regler och avvek i en vecka därifrån.

Men sedan under en kväll ringde min mamma till mig och sa att det blir bättre om jag åker tillbaka till lillatorp. Så jag gjorde som hon sa och när jag kom dit så sa dem att jag skulle vänta i besöksrummet. Sedan tog det väl 20 minuter innan dem kom, och när dem kom så sa dem att jag skulle flytta till Björkbacken och stanna över natten bara, och att även polisen stod utanför och skulle hämta mig. Jag vägrade nästan följa med och jag svor mot polisen i varje mening. När vi stod vid polisbilen så fick jag tända en cigg och prata med poliserna och då lugnade jag ner mig.

Men när jag kom till björkbacken visste jag att det var slutet, och ett hej då på mitt gamla liv och en ny start på mitt nya liv. Och nu är jag här, på Björkbacken. Jag har 6 veckor kvar på min utredning och jag har inte kontakt med mina vänner. Allt känns bättre, men det är mycket hemlängtan.

Men jag kämpar och gör det jag kan göra för att komma härifrån. Jag har även ett omedelbart omhände tagande LVU.

Jag har ett måtto uppsatt på min vägg som jag alltid brukar tänka på när jag mår som sämst. "Varför titta i den lilla backspegeln, när du har en stor väg framför dig?" Jag tänker inte på misstag som jag gjort utan jag tänker på vad jag ska göra för att förbättra min framtid i livet.

Under den här jobbiga tiden vill jag tacka människor som har funnits där för mig i alla lägen. Vänner och familj. Mamma, pappa, kusin, bästa vännerna Emmy och Nathalie, mormor och morfar och även tjejerna här. Det är ni som får mig att kämpa, och det är tack vare er att jag orkar med all skiten.

Kämpa och försök, allt kommer bli bättre. Stay strong and don't stop fighting!

/Natti/

Jag vet hur du känner dig

Jag vet att jag inte alltid var där bredvid dig

Men du vet att jag tänker på dig dag och natt

Jag minns varje ord du sa till mig och varje sekund du sa
(JAG ÄLSKAR DIG)

Även om livet kan vara hård så finns jag här och vart du än
vänder dig står jag bakom dig

Allt kan vara mörkt men jag vill vara ljuset som lyser alla dina dar
snart har det gått ett bra tag sen vi träffades sista gång

Tårarna rinner för varje sekund utan dig

Även om du tror att jag inte kan känna nån smärta efter dig så
vet jag hur du känner

Det finns mycket som händer utan dig

Många gånger har jag sagt till dig jag älskar dig men jag tror
inte det räcker

Jag gjorde mycket i mitt gamla liv och nu finns det inget o göra

Jag kunde stå på egna ben och nu är det andra som gör det
åt mig

När jag var yngre trodde jag att allting skulle vara enkelt i
framtiden

Jag längtar tills du kan komma och vara i min famn och du kan
hålla om mig när jag ber dig om det

Jag saknar din röst och varje mening du sa till mig om hur
mycket du saknar att vara i min famn

Inget kan vara utan dig

När jag är hör dig så blir livet bättre och när jag ser dig så blir
mitt liv annorlunda

Mitt hjärta känner mycket sorg och smärta för jag inte kan vara
vid din sida just nu

Du finns i alla mina minnen dem simmar där och tar mina
tankar

Jag kan inte ha ett liv utan din kärlek

Jag kan dö med dig hellre än att vara utan dig

Det finns mycket jag vill berätta men det går inte

Varför måste du vara så långt bort från mig

Du vet att livet funkar inte utan dig

Jag vet hur du känner dig när du förlorar nån som du älskar

Ingen kan ta din plats i mitt hjärta

Det finns mycket o gråta åt men det finns också saker som
man kan skratta åt

kan du nånsin förlåta mig efter allt som har hänt

Jag vill så gärna vara i din famn just nu

Finns det någon som kan fatta min smärta

Finns det nån som känner likadant

Finns det nåonting att göra åt denna starka känslan

Det finns ingen som kan hjälpa min starka känsla

Det finns ingen som bryr sig om mina känslor eller mig

Det finns ingen som vet vad riktig kärlek är

Det finns ingen som älskar mig lika mycket som du älskar mig

Det finns ingen som kan stoppa mig om jag skulle komma till dig

Det finns ingen som jag kan lita på lika mycket som jag kan lita på dig

Det finns ingen som vet hur kärlek ska vara det finns bara du

Det finns ingen som älskar dig lika mycket som jag älskar dig

Det finns ingen som bryr sig om dig lika mycket som jag bryr mig om dig

Det finns ingen som jag vill vara med lika mycket som jag vill vara med dig

Det finns ingen som kan fatta hur jag känner förutom du

Det finns ingen som hör skillnaden på min röst bara du

Det finns ingen som är värld min kärlek mera än dig

Det finns ingen som jag kan sätta ord på förutom du

Jag vet att livet sårar alla men ingen kan såra dig lika mycket som denna som du älskar mest av allt sårar dig

Jag ville aldrig vara utan dig

Jag kan inte leva utan dig

Det finns mycket o tänka på men inget är värld mina tankar
men du är värld mitt hjärta

Kärlek kan vara bra men kärlek förstör också många dar

Man tycker killen är snäll och rar

Sen tar han mitt hjärta i sina händer

Han krossar det så hårt det är svårt att fatta

Jag tänker tillbaka och ser honom skratta

Nu sitter jag här med gråten i halsen

Varför kan inte livet vara den dans man tror att det ska vara

Jag saknar det underbara men det finns bara i sagor där allt
är fint

Ensamheten tar stryptag

Och mänskorna omkring suddas ut och försvinner

Som om ångesten rev hål på lungorna så att luften tog slut

Minnena hotar mig att spränga mitt huvud i misnt tiotusen bitar

Och jag får tvinga mig själv att köra naglarna djupt in i låren
för att inte skrika

Hatet mot mig själv

(och mot dig)

Tar aldrig slut

Det jag tränger bort kommer om natten och jag låtsas som att jag inte hör viskningarna (eller ser skepnaderna)

Hjärtat dunkar hårt i mina öron och varje gång tror jag att jag ska dö

Men det gör jag inte

Sträckslagen av minnesbilder och kalla fingrar runt min hals stirrar jag tomt ut i mörkret, trots att alla lampor är tända i mitt rum

Och ofta tror jag inte ens att blodet slutade rinna, fast att det är så längesen senast

Jag kan aldrig bestämma mig

Och kanske är det bra

För då fortsätter jag i alla fall att försöka

Då fortsätter jag i alla fall att orka

Då fortsätter jag i alla fall leva

//

FRÅN SKÅNE TILL HELVETET

13 årig flicka från Skåne här, denna "berättelse" är helt sann och jag vill dela med mig av min historia för er.

När jag var 9 fick jag nog, mobbningen och allt hat blev för mycket, fick självmordstankar och jag började skada mig själv. Skar upp armarna och såg blodet rinna, hade tidigare sett min pappa göra detta så jag visste bara det sättet. Skar mig med smutsiga glasbitar som jag hittade ute, sårn blev infekterade så jag gick till skolsystemen och bad henne tvätta det. Hon tvättade och frågade varför och pratade jättemycket med mig,

"varför skär du dig"? Men hallå, det är som att fråga en hemlös person varför den är hemlös. Det bara blev så liksom.

Min pappa var psyksjuk och jag har blivit uppväxt med bråk, svordomar och viskningar bakom ryggen. Jag blev mobbad i skolan för vi hade lite pengar, blev mobbad för vi hade knappt vänner pga pappas sjukdom (han kunde bli arg för minsta lilla sak) och vi kunde knappt åka någonstans eftersom pappa kunde bli arg. Han kanske inte blev arg men ifall han blev arg blev det pinsamt för oss.

Hela mitt liv har varit KAOS pga min pappas sjukdom, aldrig varit utomlands, eller ja. jo okej jag har varit i Danmark men det gills inte..

Anyway jag har blivit mobbad sen jag var 8 bast, jag har alltid varit mullig, inte haft det finaste håret, finaste märkeskläderna eller drömutséendet. Har världens sämsta självförtroende och jag hatar mig själv och min kropp, jag menar, jag vill också vara smal, jag vill också ha naturligt platt, långt hår och stora, fina

bröst & röv lixom. Jag vill också vara tjejen som alla killar vill ha och tjejen alla tjejer vill va.

Men jag är jag och det får jag dock tyvärr leva med..

Har tidigare bott på HVB-hem med min mamma i Bromölla, det var UNDERBART och jag hade fullt upp hela dagarna, tänkte inte på allt skit som hänt i mitt liv, tänkte inte på min pappas död, all mobbning & hat, tänkte inte på mina jävla skit-relationer som suger apa.

Tog kontakt med äldre killar på Internet och började visa mina intima delar för okända folk på t.ex. Omegle, chatroulette osv.

Träffade en kille när jag bodde i Bromölla, vi satt i en fårhage och pratade i flera timmar, det var jättemysigt att bara sitta där med någon och prata utan att det var pinsamt eller sexuellt. Träffade dock inte honom mer, men vi har kontakt på KIK.

Jag och mamma flyttade hem i augusti 2013 och då kaosade allt.

Skolan (som gått jättebra) bara gick åt helvete, mina kompisar svek mig och fanns inte där för mig, dök bara upp när de behövde cigg, pengar osv..

Den 5 september 2013 blev jag våldtagen, berättade inte för någon. Det tog flera veckor innan jag berättade för en kompis, hon trodde inte på mig, så jag gav upp. Om inte hon trodde på mig så skulle ingen tro på mig.

Blev ihop med en kille, trodde verkligen på att det skulle vara vi för evigt, men han var bara ute efter sex. Vi träffades och hade sex ca 7 ggr, sen – poff, DUMPAD. Via SMS TILL OCH MED! Feg idiot är vad han är..

Blev förkrossad och jag blev desperat av bekräftelse och uppmärksamhet, så jag letade efter killar på Internet, massor av engångsligg och avsugningar.

Träffade en kille jag var jättebra vän med, vi hade känt varandra ca ett år, sen plötsligt tvingade han ner mig på marken med våld, han våldtog mig i skogen. Efter det satt vi och rökte på weed.

Hamnade på HVB-hem i Karlshamn, trodde verkligen allt skulle bli bra men NOOPE.

Bodde där i ca 3 veckor, under tiden hann jag börja röka igen, efter mitt uppehåll på ca tre år, träffade en kille och hade sex med honom, spydde varje morgon och mådde illa 24/7 och hade ingen aptit alls. Trodde jag var gravid, köpte graviditetstest och pinkade på den, väntade i säkert tio minuter (det kändes som flera år!)

Skakade så mycket när jag skulle kolla det så jag bara tappade det. Hämtade personal som fick kolla det, jag började gråta. Tillslut sa hon: Grattis..

(Jag började storböla)

sen sa hon: Du är inte gravid..!

Åh gud, vilken lättnad det var, herregud. Har nog aldrig i hela mitt liv varit så glad, veta att man kan vara 13 år och slippa bli mamma! Den känslan går inte att beskriva, den är helt magisk.

Jag blev tillsammans med en kille, som då var 17, men har nyss fyllt 18. Jag älskade honom så sjukt enormt mycket men det var inte bra mellan oss. Han utnyttjade mig jättemycket, fick jag reda på senare.

Veckorna gick och jag blev flyttad till ett SiS-hem i Göteborg!
Har varit här i typ två veckor nu när detta skrivs jag HATAR
detta. Vara inlåst, vad är det för liv.. Ingen mobil och jag får inte
röka. DÖDA MIG.

Min syster ringde hit och berättade att min pojkvän då hade ett
nytt förhållande med en annan tjej, det stod på facebook i alla
fall. De hade lagt ut massor av pussbilder och så, plus ändrat
relationstatus.

Är på utredning så jag kommer vara här minst 8 veckor. Saknar
friheten och alla vänner. Har pratat med min advokat att jag
vill ha en andra chans på HVB-hemmet som jag var på innan
jag kom hit, men shiit då måste jag verkligen skärpa mig och
visa att man kan lita på mig. Måste lyda allt dom säger och
sköta mig, inte rymma.

Men yeah, meningen med att jag ens skriver detta är för att jag
vill berätta för er att oavsett hur mycket skit som än händer i
ens liv så kan man klara sig igenom detta. Visst, jag kanske inte
varit med om så mycket tycker ni men jag har inte delat med
mig av allt.

Låt allting ta tid, ge inte upp. Allting ordnar sig och det lovar
jag. Bara ta emot hjälpen du erbjuds och fråga om hjälp, våga
gråta och visa dina känslor, jag vet att det känns skitsvårt i
början men fan vad det känns bättre efteråt. Man vet att man
får hjälp när man inte ger upp.

GE INTE UPP!

/ Kämparen från Skåne

Kärlek till min familj.

Jag är en 14 årig brud. Strax före jul kom socialen hem till min pojkvän R och hämtade mig för att jag rymt hemifrån för att få vara med honom. Det har varit bråkigt hemma ett bra tag. Lite av det är för att min pappa lämnade mig & min storasyster E, redan som små. I september 2011. förlorade vi vår storebror, hans död dödade i stort sätt oss. Hela vår värld rasade samman, därför har allt gått så himla snett. Så låt mig få skrika ut ett stort jävla tack till min älskade mamma, syster & min bror som alltid stöttat mig även om ni varit lika ledsna. Ni finns för mig nu, det har ni alltid gjort & det kommer ni alltid att göra. Jag har världens bästa mamma, tack för att du orkat i alla dessa år, ibland blir det tvärstopp. Så nu sitter jag uppe i Göteborg på Björkbacken på avdelning kompassen, LÅST. Jag ångrar mig stort, men allt löser sig & allt blir så mycket bättre. Tack för allt, världens bästa mamma, världens bästa storasyster E, världens bästa lillebror Z, & tack världens bästa pojkvän R, ni är hela min värld, ni får mitt hjärta att slå. Jag älskar er med hela mitt hjärta, Jag skulle lätt kunna dö/döda för er. Vill någon er illa blir det över min död! NI är mitt riktiga stöd, jag älskar er mest på jorden & jag saknar er så mitt hjärta värker & det gör så himla ont. Ni har ett hjärta av guld, det är ni som har torkat mina tårar.

JAG ÄLSKAR ER. Tack mamma, lillebror & tack storasyster.

och ett tack till min fina pojkvän, du har visat mig vad äkta kärlek innebär, thankyou darling,<3

pussar & kramar er

tinssii <3

Vännen som jag aldrig glömmer!

Du är min vackraste vän som gör mig glad när jag är ledsen.

Du lyser upp mina dagar vart ja än är.

Vi kommer gå hand i hand tills döden.

Jag älskar över hela mitt hjärta, du kommer alltid att finnas där
och jag kommer aldrig glömma dig.

Varje gång jag tänker på dig så blir jag glad

Jag tänker på våra roliga stunder och vårt roliga prat.

I hela mitt liv så kommer du att vara min vän!

Jag älskar dig Ali det kommer jag alltid göra!

Från din vän Mobina

DU & JAG

Försvarat.

Hör aldrig tystnaden. Har aldrig gjort. Kommer aldrig gör'.

Ännu en dag går, och rösterna kommer tillbaks, Skriker och väsnas.

Som om dom försöker spränga mitt huvud.

Vardagen består mest av rösterna, ångesten och rädsla.

Dom har sina jävla regler jag måste följa, annars lämnar de mig aldrig.

Hårshet och pillerna, dämpade rösterna, fick mig lugn och jag mådde bra för en gång skull. , jag älskade livet, jag älskade allt och alla. Ni säger till mig, "ta över, äg rösterna istället för att dom ska äga dig" - Det funkar inte så, jag måste följa reglerna. Göra precis som dom säger, ibland får jag ej äta eller se på tv. Ibland, måste jag röka en massa cigg, och jag måste skära.

In ock ut från BUP, nya mediciner som inte hjälper, psykosmediciner som fuckar mitt huvud. Nosinan två piller, dämpar rösterna. Sovpsykosar mig. Antidepressiva mediciner som aldrig hjälpt, setralin dåligt skit, höjer ock höjer hjälper inte för det..

Jag har suttit här i snart 5 månader. Det suger, men våga visa att du behöver hjälp och har dina problem annars kan ingen hjälpa dig. Jag var tillbakadragen i början. Satt på mitt rum hela tiden, pratade knappt. Min historia skulle ingen få reda på. Ingen skulle lära känna mig. Jag skulle aldrig öppna mig för någon, om jag någonsin skulle göra det skulle jag nog skrämma iväg dom med alla mina problem, rösterna, fobier, depression och en hel jävla massa andra saker.

Men jag har till en viss del lärt mig hur jag ska klara av vardagen. Jag är inte helt frisk, jag har många saker kvar. Till exempel ätstörningarna och bulimi'n, och att jag skadar mig.. på alla sätt jag kan. Jag saknar mitt knark, min lycka, min utväg. När jag knarka't behövde jag ej höra rösterna eller lyda deras regler. Jag kunde leva som en normal tonåring, festa, och knulla med folk jag inte kände eller skulle komma ihåg. Baksmälla och minnesluckor. Precis som jag ville ha det. Men rösterna började kunna tränga sig igenom drogerna, så jag började höja ock höja på både pillerna ock hårshet, dubblade doserna varenda gång jag hörde rösterna igen.

Nog mitt sämsta beslut, "til the end you'll have to face your'e problems anyway"

A17 Ljungaskog (solbacken)

Screaming Thug Til I Die !!!

Shiiit vart ska jag ta mig till lään !!

Sommaren 2011 var plattan mitt hjärta, det var inte slutet!
Sommaren 2012 var plattan fortfarande mitt hjärta. Sommaren 2013 tog plattan över mitt liv! Men ey lyssna det är 2014 nu ska jag ta över allt som tog över mitt innan! Ey jag har bara en sak till er som läser detta jag svär mitt liv har varit som en VM boll jag sparka på mitt liv hit och ditt! -Va fick jag tillbaks? Bara skit! Jag ska berätta en grej.

(WE ALL GOTTA DIE) DÖDEN ÄR ALDRIG FÖRSENAD
DÖDEN ÄR DEN ÄKTA VÄNEN MAN KAN TÄNKA SIG).

Säger det som en vän lev livet på ett bra sätt låt ingen trycka ner dig tro mig det är du som förlorar. Det var juh det jag fick! Dom vänner som sa att dem skulle vara där för mig oavsett vad som händer! Men vet du vad ? Det var fucking bullshiit för att det var drogerna som var allt för dem:(. Jag tycker synd om dem som säger att droger är det bästa! Okej jag är ärlig droger är det bästa för smärtan som man har inombords men fuck off man!!!. Den bästa drogen är SMÄRTAN !!!! Låt inte smärtan ta över ditt liv breee!!! Ajajaj Man kan ändå vara flumig om man lyssnar på rätt låtar!

(MUSSSIIICC & DANCHALL) Thats My Drug BB !!!.

Låt oss leva!

Låt oss Le!

Låt oss tänka och se!

Låt oss vara nära våra föräldrar och alla nära och kära!

You Busteded !!

/CS..du vet!

Vill inte ha dig kvar i mitt liv

Vill inte ha dig kvar i mitt liv du fick mig passiv på ditt destruktiva skit.

När jag såg dig första gången det liksom klickade direkt men de tog inte många månader tills du tappa din respekt.

Jag fanns där för dig i alla stunder med de jag gjort är att slösat seckunder. Du är min ängel du är den starkaste sjäran som lyser i mitt liv men bejb alla tårar har runnit klart å de finns inga fler alternativ så jag tar nu mitt sista kliv i att ha kvar dig i mitt liv.

Jag har saknat dig så de räcker jag orkar inte att mig du hela tiden knäcker.

Jag är kär i dig,

Men du i ditt amfetamin kom tillbaks till mig när du skaffat dig empatin.

Du sitter inlåst å, Jag hoppas du ångrar mycket av de du gjort och att du förändrar din livssyn när du kommer ut. För jag vet att du kan så mycket mer och du är värl ett bra liv.

/J

Emma

Saknaden är stor.. Ja saknar dig så sjukt mycket!

Emma du är så sjukt viktig allt som betyder något. Vi har känt varandra i nästan ett år och vi har mer minnen än vad jag har med någon annan. Har träffat dig nästan varje dag sen den 11 augusti 2013 och dom dagarna vi inte träffats har vi snackat i telefon.. Nu har jag varit inlåst i 1 månad och 1 dag.. Har aldrig varit utan dig såhär länge! De värsta är att jag inte ens får prata med dig, får inte höra din röst? Drömmer om dig, vaknar i kallsvett och bara gråter hela nätterna.. Behöver min Emma. Har aldrig känt den här saknaden, visst ja saknar alla men EMMA du är värst får inte ut dig ur huvudet, ja har svikit dig så många gånger men att du fortfarande finns här är de som är så fucking sjukt?! Ska sitta inne i 3 månader och när ja kommer ut då jävlar! Fattar du hur fucking sjukt kul vi kommer ha? Sen ska du börja på min skola och vi kommer äga hela fucking Göteborg en dag, de lovar ja dig du och jag i Bästa-göteborg!! För de är sant jag ÄLSKAR dig och ja lovar att ja kommer alltid kommer finnas där för dig. Vi kommer göra så sjukt många misstag tillsammans men de gör inget för vi kommer göra så många bra grejer också! Du är det bästa som hänt mig, min bästa vän! Du är den som stöttat mig genom allt. De senaste året har de hänt så mycket skit men de gör inget för du har varit vid min sida hela tiden!

Jag älskar dig

//Sara

Att lita på någon...

Hur ska jag kunna **tro** på någon
när till och med min egen skugga
springer ifrån mig...?

//E

Till min Marika

Jag vill tacka min mamma för att hon aldrig har gett upp på mig, att hon alltid kämpat för mig. Även när jag var på botten bland drogerna, så drog du upp mig till toppen igen. Jag vet att du vill mitt bästa, men ibland blir det lite fel på vägen. Jag är otroligt stolt över dig för alla år du kämpat för mig & min bror.

Jag älskar dig enormt mycket & är glad att jag har just dig som min mamma. Ingen annan person kan ta din plats i mitt hjärta.

Tack för att du finns, nu kämpar vi så att jag kommer hem snart.

Vill aldrig förlora dig.

/ Örebrotjej

I adore you habibi

Min syster, mitt allt. Gumman, vad skulle jag ha gjort om jag aldrig hade träffat dig? Jag skulle nog inte ha levt nu. För dig kämpar jag så att jag kommer ut ur den här skiten så att vi båda kan träffas utanför alla låsta fönster och dörrar.

Bort från murar och stängsel.

Om vi kämpar tillsammans kommer vi snart vara fria. Kämpa för dig själv och för mig, min älskade syster, för du betyder allt för mig och det vet du.

Vi har så många minnen och vi kommer hålla ihop för alltid.

Älskar dig av hela mitt hjärta min fina syster Helen

Ps. även om vi bor på var sin sida i Sverige så ska du veta att jag alltid finns här för dig habibi

/J <3

Jack

Jag var så glad första dagen jag träffade dig, tro det eller ej men jag kunde inte sluta le på hela dagen. Jag ville veta mer om dig, ville lära känna dig. Facebook var ju enklaste sättet, det tog bara några dagar innan jag fick ditt nummer och började messa med dig. Jag blev så fucking glad efter varje sms jag fick från dig.

Jag låg i sängen och bara flinade åt mig själv.

Efter ett tag, efter bara några veckor, gick vår kontakt vidare till flera timmars samtal, men det tog bara två veckor innan jag föll för dig – utan att veta om du var redo att fånga mig.

Jag visste inte hur jag skulle berätta det för dig – jag blev rädd att du skulle avsluta kontakten och bara lämna mig.

En sen kväll fick du på något sätt ut tre underbara ord ur mig, jag sa att **jag älskar dig** och blev rädd i en sekund. Rädd att du skulle lägga på och bara glömma mig. Men tro mig, jag blev jävligt chockad när du sa att du älskade mig också.

Den elfte april har jag varit borta ifrån dig i tre månader. Jag har redan börjat sakna alla våra långa samtal och framtidsdrömmar som vi brukade prata om varenda natt. Inte ens en minut har gått utan att jag tänkt på dig och hur allting kommer bli när jag blir fri.

Kommer jag vara bortglömd eller kommer det finnas några känslor, drömmar och minnen kvar?

Kommer något av det vara kvar?

/Nattakita

When only memories is left

Vad hände med löftet du gav mig?

När vi svor på att vi aldrig skulle tappa hoppet om verkligheten.

Mitt liv har mestadels bestått av att flytta runt i princip hela Sverige. Att aldrig hinna landa förens man ska flytta till ett nytt ställe. Familjehem, HVB-hem, osv.

Innan jag kom hit bodde jag hos min mamma. Allting gick bra tills jag förstod att hon hade fått ett återfall. Det krossade mitt hjärta och fick mig att aldrig någonsin förlåta henne igen. Eftersom all min ilska och sorg tillslut rann ur bägaren så hamnade jag här. Jag kunde inte hantera alla känslor och alla svek längre. Jag vet inte om jag kan påstå att jag trivs här. All kontakt med yttervärlden är ju spärrad. Alla bra minnen man har, finns endast i huvudet.

Men det jag vet är att när jag är här, har jag chansen att hitta tillbaka till mig själv.

Lära känna den individen jag faktiskt är.

Hitta styrkan för att inte göra om alla mina misstag.

Kunna acceptera nuläget och att framtiden finns och drar med sig både gott och ont.

Jag träffade världens underbaraste kille för bara ett par veckor sedan. Vi hade haft kontakt via telefon och internet innan vi träffades på riktigt. Även om han hade en taskig attityd och är mycket äldre än jag, fick han mig att inse hur snabbt det går att bli vuxen. Att man måste ta en dag i sänder och lära sig nya saker för att sedan kunna hitta en egen bostad och klara livet på egen hand.

Jag minns våra underbara minnen, trots att ingenting var seriöst mellan oss. När vi körde runt som galningar i hans silvriga Mercedes och när han bar mig på ryggen hela vägen från stranden till parkeringen. Även om allt är humor, så saknar jag faktiskt hans vackra ögon och hans syn på verkligheten.

Innan jag kom hit bestämde jag mig för att berätta allt för honom, vilket kanske var otroligt korkat eftersom han drog sig undan. Han sa att vi skulle ta en paus, se vad som händer i framtiden.

Men det känns så jävla fel!

Ibland önskar jag att jag verkligen kunde spola tillbaka tiden och ändra på allt! Men samtidigt – hade det gått att göra så hade jag ju inte haft denna erfarenhet av livet. Att veta hur det är att hamna i en djup depression och hur svårt det är att ta sig ur den. Att träffa så många människor, både ärliga och falska. Så många svek jag har fått ta emot och hur jag stärks för varje gång.

Att se mina misstag med en gnutta salt och mina framsteg med glädje.

En sak ska jag berätta, tro det eller ej, men min underbara idol Justin Bieber har verkligen hjälpt mig på traven genom alla år. När tårarna har runnit ner är det hans musik jag har lyssnat på i hörlurarna. När jag behöver skriva av mig är det han jag skriver till. Han betyder så otroligt mycket för mig så det nästan är sjukt! Inte bara för att han är snygg och gör bra musik, utan hans personlighet är det som lockar mig gång på gång. Hur han växte upp, hur han blev känd. Han är verkligen min Gud. Även om han har sina dåliga dagar precis som alla

andra och tyvärr hamnat i skiten, så vet jag innerst inne att han är bara en människa. Alla människor gör misstag, och vi lär oss av dem.

Brunettgirl99

Life

Yo, det här är till alla er som knasat till de i livet. Tänk på vad ni gör! Det som har varit har varit, nu kommer tiden då ni ska försöka göra de bästa av situationen. Det går inte att ändra på det förflutna men det går att förändra sitt beteende och göra något bra av framtiden.

Ehmpän här, en brud på sexton år som kommer från en skithåla i Norrland. Jag trodde själv aldrig att det skulle gå så långt att jag hamnade på låst.

Jag kunde aldrig tänka mig det.

Jag ångrar nu grovt sakerna jag har gjort, men jag tänkte inte så långt då. Folk varnade mig men det sket jag fullständigt i. Ingens liv är perfekt, vissa har de bättre än andra men sånt är livet, det är bara att kämpa på så gott det går.

Mitt liv har aldrig varit så bra som jag önskar. Min uppväxt har varit fucked up och det är nog många andra som också haft en förjävlig uppväxt. Jag vet att det är svårt att komma över saker som hänt i ens liv och påverkat en, men det är bara att bita ihop, hur jobbigt det än är. Tänk på andra saker och försök arbeta med er själva för att få en bra framtid.

Jag hamnade på låst förra året i augusti för första gången. Innan bodde jag på HVB och innan det har jag flyttat från två olika familjehem. Jag bodde på HVB-hemmet i tre år, jag flyttade dit när jag var tolv och allt funkade hur bra som helst till slut, men sen kom det en period då allt bara knasa. Jag visste inte vad jag skulle göra, vände mig till fel saker för att dämpa ångesten och smärtan. Jag fick höra att jag skulle hamna på låst, att någon skulle hämta upp mig – så jag rymde.

Jag pallade inte längre, ville bara fly från alla problem...

Blev så klart tagen till slut. Bodde på akut och utredning i två månader, skötte mig perfekt men sedan sket sig allting igen och jag tog min chans och stack. Var borta i typ tre veckor, blev busted och hamnade på Vemyra, låst.

Har bott här ett tag nu och allt rullar på. Jag bestämde mig för att försöka kämpa och göra mitt liv till de bästa. Jag sköter mig så gott jag kan och kämpar för att få komma ut till sommaren. Pallar inte med det här livet längre, ska bli fri från staten och allt shit. Saknar vännerna, familjen och min habibi enormt fucking mycket.

Snart blir de bra igen.

Jag tänker ofta på hur min framtid ska se ut och jag vill inte vara nån liten pundare som sitter i sin lägenhet och skjuter silar dag in och dag ut, får abstinens när cashen tar slut, lever på soc så man har knappt nån parra över huvud taget. De är inget jag strävar efter, det tror jag ingen egentligen vill, så välj er livsstil och umgänge.

Välj smart.

Ha det bra

/ Ehmpan

Min historia

Nuvarande bostad; Vemyra ungdomshem.

Hur hamnade jag här då?

Jo, jag hade mycket problem hemma, relationen med mina föräldrar fungerade inte riktigt.

Fram tills dess att jag hade fyllt sexton år var jag en ängel. Jag gick aldrig ut, hade aldrig druckit, använt mig av droger eller skolkat en enda dag. Jag hade MVG i tretton av sexton ämnen och i de resterande hade jag VG.

När jag skulle börja andra terminen i första ring började jag hata skolan. Mycket hade med min pappa att göra. Han hade alltid ställt höga krav (MVG, inget annan duger).

Jag fick till och med stryk en gång för ett MVG-

Så – lång historia kort. Jag började skolka – hela tiden. Runt maj månad det året ringer jag till soc – dumt va? Jag trodde soc kunde hjälpa mig. Soc placerade mig i ett jourhem, pappa hotade med självmord så jag tog tillbaks mina anklagelser och flyttade hem igen. Problemet var att hemma fick jag utstå mycket fysisk och psykisk misshandel dessutom slängde pappa ut mig när han kände för det. Mamma var passiv. Jag ringde soc igen och bad om en ny placering. Jag hamnade på ett skitställe med en skitjournfamilj. Så jag ringde soc och ville bli flyttad.

Men icke sa nicke.

De sa att jag skulle hem och att vi skulle få familjebehandling. Det gick inte bra. Pappa sparkade ut mig igen den här gången var jag bara borta i en månad (det senaste året har jag varit borta och tagit hand om mig själv i sammanlagt sex månader, skulle jag tro)

Då kommer vi till min tredje och sista jourhemsplacering. Det funkade inte heller. Jag var där i en dag och sedan rymde jag. Två dagar senare hade jag ingenstans att sova så jag gick hem. Pappa ringde polisen som kom och hämtade mig då jag var efterlyst. Jag satt på polisstationen i sex timmar, innan transport kom och körde mig hit.

Inte en dag går utan att jag saknar mina syskon. Jag räknar ner tills jag får komma tillbaka och träffa dem.

/Y

Ingen skugga kommer falla över er

Vill ägna den här texten åt min syster Ewelina som gick bort av en drogöverdos i februari 12.

Alla saknar och älskar dig hjärtat.

Vet att du är med mig, jag lever för dig. Det var i alla fall då jag började med droger "på riktigt". Jag hade provat några gånger innan men mest druckit alkohol. Jag fick se en annan värld, en värld full av droger och kriminalitet. Jag träffade nya vänner, festade och försökte glömma allt som hade med sorg att göra. Trodde aldrig jag skulle ta mig loss och ville det inte heller.

Inte just då.

Idag, nåt år senare, förstår jag hur mycket jag har förlorat. Jag slutade ju bry mig om allt och alla och stänger man av sina känslor på det sättet vänder sig världen emot en. Sommaren 2013 var värst, jag har inget minne alls från vad jag gjorde då. Senare under hösten flyttade jag till ett behandlingshem och fy fan vad jag hatade soc för det.

Nu förstår jag att det bara var bra för mig.

Jag behövde verkligen vila kroppen efter alla gånger jag fått åka in på sjukhus, tagit överdos, osv. Nu är jag glad att jag är fri från den där skiten, för skit är vad det är!

När jag håller mig drogfri får jag bara massa överklighetskänslor, glömmmer bort vart jag är och minnet är ju fucked. Trög är jag också. Jag hade mycket tid att tänka där borta, så där kom jag äntligen till insikt och tog mer kontroll över mitt liv istället för att droger skulle göra det.

Efter ett halvår på det där hemmet hamnade jag på institution. Men vad ska man göra? Bara att fokusera på sig själv och gå sin egen väg trots alla bråk och slagsmål som har varit ganska ofta här. Jag har mycket att bearbeta som jag trängt bort med droger/alkohol och måste verkligen ta en dag i taget.

Jag orkar inte tänka nåt mer framåt än så.

Jag ska göra det för min syster där uppe, mina andra två syskon, min far, men främst för min mor – som också kämpar med sitt missbruk. Älskar er alla sjukt mycket, ska gottgöra varenda en av er efter all skit jag gett er!

Säger bara en sak, droger är iintet värt det.

Inte på långa vägar. Man sitter och pundrar i något litet hörn för att sedan hamna på såna här skitställen. Dom tog min frihet, men aldrig kommer ni kunna ta det som finns där inne! Drogerna är jag glad att ni tog, men ärligt, nu vill jag bara hem. Jag måste ha min familj om jag ska klara det här.

Ska göra utredning här i två till tre månader och efter det HVB-hem, igen, sen kanske – om jag klarar det – så får jag flytta hem. Jag ska skaffa nya vänner och börja om mitt liv helt enkelt!

Jag kommer kämpa varje dag för att nå det målet.

Lektionen har redan slutat, så jag tänker skriva de sista raderna nu. Förlåt min kära familj/vänner för att jag har kastat min egen smärta på er. Snart är jag fri igen och då ska jag visa vilken stark tjej jag har blivit efter det här, jag ska verkligen försöka göra allt bra!

Älskar er så mycket, och kom ihåg att ni är de enda som får mig att må bra. <3

/S

Förortsgrabben på institution

Blå som en blåmes du gör min röst så hes, sprider kärlek som en profet. Du gör mig så glad du är underbar, din vackra hy och din vackra kropp. Jag kommer att älska dig tills mitt hjärta säger stopp.

Min familj är mitt liv och min kraft, i detta livet sitter jag fast, i ett litet rum liten och stum, tankar och problem som blir bara fler och fler, jag längtar tills jag kommer ut, så får allt detta ett slut. 19 år svart afrikan stämplad men det är lugnt jag är van. Vill ha ett bra liv och utbildning inte massa kaos och utpressning. Soc säger dom vill mitt bästa, men de är otydliga och fjäskar, inlåst på Fagared, tar mitt liv här steg för steg.

Jag känner ilska i mitt hjärta snälla låt mig berätta, inga pengar inga rika föräldrar det var därför jag stod på gatan och beckna slängar, mitt liv går framåt och framåt för varje dag, som tikitaka-spelet i Barcelonas fotbollslag. Sitter med softa gubbar här, men vi alla kommer att gå isär, till det liv vi kallar misär. Gänget – livet är inte som det var likt, en arab en afghan en kroat som är en riktig soldat. Vi har alla problem och bekymmer som inte rymmer, därför ska vi kämpa och kriga så vi kan komma hem till vår familj och fira. Vi har alla gått igenom olika saker från krig till kalabalik, det är inte roligt när någon annan bestämmer över ditt liv och vart du ska vara. Jag är inte ute längre på gatan och jagar para, förut var det i hand rizzla i ena, nu är det bara och vara lyckliga och rena.

Ensamstående mamma försöker mätta sina yra barn sjukskrivnen inget jobb, men hennes önskan är att hennes barn når topp, ingen jävla pappa vid min uppväxt som sa att jag var snygg och bra, fuck han. Han kan dra. Jag älskar min mamma

min diamant, hon vill bara att mitt liv ska vara galant. Stark och vacker kvinna och jag vill att hon aldrig ska försvinna ur mitt liv för då blir det bara problematik. Ens liv som började med fotboll och bra vänner, blev istället ute sent på kvällen och rökte hasch som gjorde min hjärna helt krasch, alla gör misstag i sitt liv men det är bara och ta nya initiativ. Inlåst dag och natt, ut och in jag skriver om mitt liv inte nån fucking fjäskrim. Allt på denna jord handlar om cash och makt, inte några nyheter i Afrika om människoslakt. Jag är ingen perfekt person, men när soc slänger mig på olika institutioner vad fan är det för fason? Dom bara bryr sig om denna jävla utredning inte om mig det är fan en förnedring. Jag kämpar varje dag utan min familj som gör allt jag vill. Julen är här och maten är på bordet, det känns konstigt när min mamma inte säger ordet. Kom Haben, maten är klar! Jag bara grubblar och tänker vart ska jag ta mig av. Jag vill bara leva bra och göra bra saker utan problem. Snälla gud jag bara ber och ber. Ingenting är omöjligt med din kraft, jag önskar att jag aldrig satt fast.

"The Black Terminator – december 2013"

Vad fan är lycka

Vad är verklig vad är inte?

Är det så här man ska leva orkar jag inte. Allt är ett ständigt juckande och sökande efter något. Vad är det man letar efter egentligen. Lycka? Vad fan är lycka. Den som hitta på de måste vart torsk på med. Det är sjukt att någon tror sej kunna bestäma över dej. Att samhället försöker få dej i mängden så systemet ska funka.

Jag tror fan inte livet är på riktigt. Det är bara något påhitt för att fördriva tiden och tiden är inte äns på riktigt. Det är bara vårt minne som gör att det finns till. För tänk om du inte hade haft ett minne, då hade det inte funnits ett då. Du hade bara levt nu. Det hade inte funnits sen håller för om det inte finns då så behöver du inte tänka vad du ska göra sen. För då gör man nuet till det man vill då.

//

Första och sista gången på behandlingshem.

Jag är en tjej på 16 år och för ungefär 6 månader sen hade jag ett grovt beroende av cannabis och benzo. Mitt missbruk förstörde relationen med min familj, skola och jag blev anti social. Har även tagit andra droger. Jag skolkade varje dag och rökte varje dag. Jag umgicks med negativa kamrater och jag började bli allt mer aggressiv, jag hamnade och startade många bråk. Jag var en av dom tjejerna i skolan som alltid "råkade ut" för bråk och andra saker. Jag fick en kontaktperson inom soc. Jag vill bara säga tack T för att du försökte ditt bästa, men jag var inte redo för att sluta.

Jag hade tyvärr inte insett att drogerna var dåliga för mig, jag menar jag hade ju kul under tiden jag var påverkad. Senare fick jag en annan social kärring, tackar henne än i dag för at hon satt LVU på mig den 30 augusti 2013 och efterlyste mig. Jag drog ifrån mitt soc möte och drog till min skola sa hejdå till mina dåvarande vänner. Tog några sista bloss och ringde mamma och sa att hon skulle följa med mig till polis stationen. Jag var redo att lämna in mig. När jag kom till Brättegårdens akutavdelning Höjden fick jag lugna ner mig lite grann. Jag tänkte mycket på att jag inte kommer sluta med drogerna och kriminaliteten. Men jag fick en tanke omvändning, jag ville komma vidare med min behandling. Så den 21 oktober 2013 flyttade jag till Brättegårdens MultifunC avdelning Stranden. Det har gått upp och ner på den avdelningen men nu går det bara uppför! Jag har bara 1-3 månader kvar här. Sen är jag hemma igen, tack vare den här avdelningen och behandling har jag fått en oerhört bra kontakt med min familj och även

börjat ta upp kontakten med min pappa i Småland. Jag skäms över allt jag har gjort och vad jag har gjort mot min familj, men tack gode gud för att min familj finns kvar vid min sida och fortfarande stöttar mig i allt.

Jag är mycket stolt över att kunna säga att jag är drogfri, jag känner mig mycket fräschare och mår bättre. Jag tänker klarare, och även tagit tag i skolan. Har bara några saker kvar för att komma in på gymnasiet.

Mam, förlåt för allt hemskt jag har gjort mot dig.

Jag är på väg hem nu, allt kommer bli ok.

JAG ÄLSKAR DIG MAMONA!

/Mammas flicka

En brud här på 15 bast.

Hejsan! En brud här på 15 bast. Jag skriver en text till min älskade kille som jag tyvärr inte får träffa så ofta men jag älskar han mest av allt.

Du är som luften för mig,
Utan dig ingen mig,
Du betyder enormt mycket för mig,
Du är det enda i mitt liv som jag kämpar för,
Där du går lyser världen
Du lyser upp mina dagar,
Du får mitt hjärta att slå,
Du är mitt liv,
Du är mina ord
Du är min mening
Du är min början och mitt slut...
Det är du som får mig på fötter vid fall...
om jag skulle skriva allt om dig hade jag aldrig kunnat sluta
jag kan inte beskriva dig med ord

Du är bara för underbar!

Jag vet inte hur jag skulle klara mig utan dig älskling
jag förtjänar ingen sådan som du du är för underbar
men jag älskar dig och vill ha dig kvar livet ut
När jag är med dig kan inte livet bli bättre
Du är min ängel!

Det är svårt att sitta inlås
Då jag vet att ännu en dag skiljer oss åt
Men du får mig att vilja fortsätta kämpa!
Jag kämpar för dig min älskling, och jag kommer aldrig ge upp
hoppet om att få komma ut härifrån!
Saknar dig så mycket!

Du som läser detta ve säkert och hur jobbigt det är och sitta på
ett behandlingshem och du har säkert någon som du verkligen
älskar och bryr dig om på andra sidan dörrarna. Men jag säger
såhär!

Tänk positivt för dom kan inte ha oss inlåsta livet ut!
Det enda dom vill är att man ska sköta sig och bevisa det också.
Dom vill oss bara vårt bästa och om du inte har något annat att
kämpa för så kämpa för någon som du älskar eller bryr dig om.

Tro mig du kommer att klara det!
Tänk som jag gör.
Varje dag som går är en dag närmre friheten och ännu närmre
min älskling.

Kram Empzan <3

Ta henne

När flickan fick reda på att pojkvännen låg i koma och var nära döden så såg hon sig omkring. Personalen bara stirrade på henne och tyckte att hon var för lugn. Personalen visste inte vad som skulle hända och inte när, det var som att vänta på att en bomb ska explodera. Flickan grät inte, hon sa inget. Flickan bara stirrade rakt ut med tomma svarta ögon.

Personalen frågade varandra vad dem skulle göra. Då kom ett svar, ett svar som satte rädsla i flickan. Svaret kom från en personal som att och hånlog mot henne. Det äckliga leendet som hon hade sett tidigare, det leendet som säger "Ha, rätt åt dig!". Från det äckliga leendet kom en mening, ta henne.

Personalen började närma sig flickan, men flickan ställde sig hastigt upp från stolen och bara stirrade rakt in i personalens ögon. Hon tänkte om hon ser dupt in i personalen ögon kanske hon ser en själ därinne, som kan rädda henne från dem andra. Men tyvärr så fanns det ingen själ därinne.

Personalen tog tag i flickan och tryckte ner henne på golvet, flickan var inte ens våldsam. Hon hade inte gjort något, smärta kunde hon stå ut med. Men rädslan över att få hamna i det kalla rummet, där det bara finns en madrass och inga fönster. Efter några minuter på golvet så ställer personalen sig upp och drar upp flickan från golvet. Flickan hade gråtit men hon ville inte visa det för personalen.

Flickan sa till personalen "jag går frivilligt". Och det fick hon göra, så när alla går så går flickan sist av alla. När de kommer ut från byggnaden så börjar flickan att backa bakåt, när flickan såg att personalen inte märkte något så började hon springa.

Flickan visste att personalen skulle springa efter henne, att hon skulle få så mycket för att hon sprang. Att polisen skulle vara vid vägen om några minuter. Flickan springer rakt in i skogen, hon bara springer och springer. Flickan vill inte kolla bakom sig hon är rädd för att alla springer efter henne. Även om hennes ben viker sig så ställer hon sig upp och springer igen. Flickan kommer till en väg, flickan var helt slut men hon gav inte upp. Flickan började gå längs vägen och försökte att få någon bil att stanna. Flickan var där ett bra tag och ingen bil stannade, flickan började gråta och tappade hoppet. Men då stannade en bil, och flickan i bilen frågade hur det var och vart hon skulle. Flickan berättade att hennes pojkvän hade hamnat på sjukhus och att hon var tvungen att ta sig dit så snabbt som möjligt. Flickan var rädd att kvinnan inte ville ta med sig henne. Flickan frågade kvinnan försiktigt om hon skulle till Göteborg, och det skulle hon. Så flickan åkte med till Göteborg, efter drygt en timme så var de framme och flickan tackade så mycket för att hon fick åka med. Men kvinnan var inte klar än, kvinnan gav flickan en hundralapp så att hon kunde äta mat. Flickan tackade igen och så gick hon mot tågen. Flickan sprang och köpte en biljett, det var bara 8 minuter kvar tills tåget skulle åka. Som tur var hann flickan med tåget. Efter ungefär 30-40 minuter så var hon äntligen framme, flickan började gå igen. Och hon hade lite pengar kvar, till bussen. Så flickan går och köper en till biljett till bussen och går och väntar på att den ska komma. Bussen skulle komma om en timme. Så flickan satt ute och väntade. Hon var så nervös att hon bet sönder sina naglar och sin läpp. När bussen kom blev hon lättad, hon kliver på bussen och sätter sig längst bak. Flickan känner sig sömnig men tvingar sig än en gång igen att hålla sig vaken. När hon kommer fram till sjukhuset så sprang hon in och frågade efter sin pojkvän. Och när hon äntligen fick svar så sprang hon till honom. När flickan öppnade dörren såg hon honom där.

Flickan började gråta och satte sig på en stol bredvid honom. Flickan började prata med sin pojkvän om allt, att hon älskar honom och kommer att sakna honom. Flickan var inte dum, hon visste att han skulle dö. Det hade de sagt, doktorn med. Så flickan pussar honom hejdå och sa "Jag älskar dig min ängel, vi ses där uppe igen okej?" Och så gick hon. Flickan kände en liten lättnad, och lycka. Lycklig över att hon ska få vara med sin pojkvän igen, den enda som bryr sig om henne och den enda som älskar henne. Flickan går till stationen igen och väntar. Sen när tåget kommer så säger hon högt "Äntligen kommer jag att bli fri". Och så hoppar hon.

Flickan kunde inte leva utan sin pojkvän.

//Ellinore

Ta vara på ditt liv gumman!

Jag vet inte hur jag ska förklara detta, men jag vet att jag har gjort fel. Varför blir det fel för, när man tror att man gör rätt?! Jag förstår inte detta hur vi ungdomar tror att vi vet allt och vad som är bäst för oss, när vi har våra föräldrar och nära och kära som vill hjälpa oss. Jag tror att vi ungdomar skiter i andra och gör vad vi anser är bäst för oss själva, men jag vet att vi har fel. Mitt liv var mycket bättre innan jag kom hit. Jag skulle lyssnat på mina föräldrar då hade jag inte suttit här idag. Nu tänker jag att om jag bara hade gått på mina soc möten hade lyssnat på mina föräldrar hade inte gjort det mina vänner gjorde så hade jag varit hemma i mitt rum med min familj, men istället valde jag att göra tvärt emot vad mina föräldrar sa, jag struntade i att gå på mina soc möten och jag gjorde det mina kompisar gjorde, så jag trodde att jag gjorde det som var "bäst" för mig själv och då hamnade jag här på stranden. Men jag gör vad som måste göras så jag kommer härifrån så fort som möjligt. Detta ska alla veta som läser denna bok att du är inte här för att få vänner det ända du är här för är för att hjälpa dig själv härifrån så fort som möjligt. Du kanske kontakter någon när du är utanför varsågod, men så länge du är där ska du bara jobba dej hem. Du ska uppföra dig och va snäll mot tjejerna/killarna men du ska ändå kunna funka mellan er. Du ska försöka bråka så lite som möjligt, blir det bråk då ska du gå därifrån, räkna till 10 för då tänker din hjärna bara på att du räknar gå in på ditt rum andas och sen bara tänka positivt. Tänk på vad su säger och vad du gör. RYM verkligen inte, seriöst vad vinner du på att rymma? Det hända som händer är att du blir längre på hemmet och då kommer du aldrig hem, så länge du sköter dej är trevlig mot personal hotar ingen eller något så kommer allt gå bra. Sköt dina hemresor och bråka så

lite som möjligt med dina föräldrar. När du åker hem ta inga droger drick inte eller något för personal, dina föräldrar din släkt vill bara ditt bästa. Dina föräldrar har velat hjälpa dig sen detta började dom har sagt ifrån varje gång du har gjort något, men du har bara gjort tvärt emot. Nu när du får chansen att åka hem ta vara på de då det är i dina händer nu allt hänger på dig. Att det ska fungera hemma, att du inte tar droger, att du inte dricker. Dina föräldrar älskar dej dom tycker om dej. Om din mamma eller pappa är alkoholist snacka med soc vad som hälsat men snälla bara för dina föräldrar gör saker, börja inte med det själv. Det är verkligen inte coolt med något sånt, det är många som tror "men om min kompis kan röka varför ska inte jag testa då?" eller "om min kompis dricker det är kanske gott varför ska inte jag prova?". Snälla för i helvete börja inte för sen fastnar ni i det. Så om dina föräldrar göra något av det och du inte vill att dem ska hålla på med det ska inte ni heller hålla på med det. SÅ SKÖT ER! Och tjejer och killar ta vara på det du har när du har chansen för du kanske inte får den chansen sen.

//PUSS & KRAM BRUDEN FRÅN LIDKÖPING :<3*

Tack för allt!

Jag är 17 år och sedan jag var 13 år har mitt liv gått åt helt fel håll. När jag var 1 år skildes mina föräldrar vilket inte gjorde mig så mycket. Min mamma skaffade en ny kille, som blev som en pappa för mig, jag bodde med honom och min mamma tills jag blev 13, då dom skildes på grund av privata saker. Jag bodde runt hos kompisar i ett halvår innan jag fick min foster familj där jag bodde i ett och ett halvt år, under tiden jag bodde där gick min älskade mamma bort. Vilket är det värsta som hänt och någonsin kunde hända, mamma du var min bästa vän och jag saknar dig så jag spricker, jag älskar dig och vad som än händer kommer du alltid vara min nummer ett. Sedan hände något som jag aldrig kommer glömma, jag blev utsatt i foster familjen och flyttade till min biologiska pappa, där bodde jag i en månad sen var det fosterfamilj igen och då va jag beroende av vissa droger som jag ångrar nu idag. Mitt liv blev kasst och jag va helt galen och brydde mig inte om ett skit! Sen flytta jag till träningslägenhet där det bara blev ännu mer droger jag va ute och festa och blev tagen av polisen och blev körd till ett akut hem, sen HVB hem och utredningshem och sen sis hem nu är jag på mitt andra sis hem och de börjar bli bra igen. Jag vill tacka alla som hjälpt mig och ställt upp för mig, speciellt min allra bästa vän som jag älskar över allt annat, tack till mina syskon, min moster, låtsas pappa och riktiga pappa jag älskar er och ska inte svika er igen! Jag gillar den tjejen jag är idag, de är ni som hjälpt mig ur mitt drogberoende. Även tackar jag mig själv för att jag är redo för att sluta.

Tack för allt.

Jag älskar er högt puss och kram!

//Nattah

Back again

Lämnade Råby för ett tag sedan och nu sitter jag på Brätte. Fjärde gången jag sitter och skriver för en sis-bok. När är min "resa" inom sis slut? Börjar verkligen tröttna på såna här ställen nu. Min resa har hållit på sedan jag var liten, min pappa har kommit och gått i flera år, ibland vet jag inte om jag någonsin får se honom igen, min mamma kämpar med familjen för att få allt att hålla ihop, min älskade storebror är i himlen och min lillasyster börjar vandra samma väg som jag.

Familjehem, stödfamiljer sedan jag var 5 år. När jag fyllde 11 började resan inom sis på institutioner. När får jag lugn och ro? När är min resa slut? Jag är redo att komma ut, men ingen lyssnar som vanligt skiter socialen i vilket, men jag fortsätter skrika, och jag skriker inte ensam. Min bästavän M väntar på mig därute och hon håller min hand hela vägen, min väg har varit ganska mörk och bara handlat om droger, allt annat befann sig utanför min värld och jag har vetat att det är lätt att trilla dit igen eftersom jag gjort det några gånger, men jag har min bästavän och min familj som stöttar mig.

Jag ska göra allt jag kan för att leda min syster på rätt spår, jag vet om att hon ser upp till mig och följer min väg därför måste jag göra allt jag kan för att följa den ljusa vägen med min framtid denna gången. Inga fler snutar som kommer och plockar varken mig eller min familj. Min resa har gjort mig levande död. Soc har gjort mig iskall och institutioner har fuckat upp mitt psyke. Jag skulle inte klarat denna resa om det inte vore för min familj, min bästavän och dom sköna brudarna här inne. Speciellt E M som stöttat mig till hundra procent.

Alla ni som sitter på sis, låt dig inte tryckas ner, när ingen tror på dig? Tro på dig själv, när ingen håller din hand, håll din egen och låt ingen ta ditt ljus ifrån dig. Tänk positivt och vandra vägen med en framtid för det lönar sig tillslut, det är ditt liv det handlar om ingen annans. Jag vet att det kan vara jobbigt, men det är en liten del av ditt liv och du är stark, tro på dig själv och bevisa för alla som inte tror på dig att du också kan!

Emmy

Blod svett och tårar

Under fyra år så har soc haft mig och bara gjort allt värre för mig. Era marsdrömmar är min vardag och det har det varit i fyra år, Fattar inget längre, har mycket tankar i huvudet som jag bara vill skrika ut, då soc tog mig från början var i februari 2010 dem tog mig till familjehem i Örnsköldsvik och sedan bytte dem och bytte men till slut tog dom mig till ett hvb hem i bollnäs och där började jag ta droger och göra illa mig själv men nu sitter jag här på brättegården i värnersborg, och min bästa vän och familj har hjälpt mig att sluta med drogerna och mitt självska debeteende.

Tänker kämpa för att få flytta hem än fast allt är skit just nu. Men ni kanske har det skit just nu också, men fortsatt bara att le för det gör jag 'n fast jag saknar min familj grymt mycket! Men bara för att jag saknar dom mycket så tänker jag ändå fortsätta kämpa, för jag har bestämt mig för att klara den här utredningen på två månader, vill kämpa för att få ett bra liv sedan, Jag vet att jag kommer att klara detta för jag tror på mig själv. Visst mina tårar faller hela tiden, men mina tårar ska inte trycka ner mig! Som sagt, livet går ut på Blod Svett Och Tårar.

Ibland önskar jag att detta var en dröm men det är det ju inte, vill tacka min familj och mina vänner för att ni hjälper mig igenom detta, utan er hade jag aldrig klarat denna tiden på brätte, Jag är glad att jag är klar med utredningen i mars, och vill tacka er här på brätte ni är ett stort stöd för mig så TACK för att ni finns. Ni är grymt underbara. Och ni på sis hem ni kommer att klara detta så bara fortsatt kämpa för vad ni vill, Ge inte upp jag tror på er!!!

Till min familj:

Mamma: Du är den vackraste ängeln på denna jord, mamma jag är glad att du stöttar mig, utan dig klarar jag inget. Du är den som får mig att vilja skratta,

Du är guld värd mamma! Än fast du är långt ifrån mig så känns det att du är vid min sida ändå. Jag är din lilla prinsessa och det kommer jag alltid vara. Älskar dig härifrån till månen och tillbaka och 1000 varv till, Du är min ängel.

Pappa: Du är världens bästa pappa. Utan dig hade jag aldrig ens orkat andas, utan dig hade jag inte orkat le. Du stöttar mig nu då jag har det som svårast. Man kan inte ha en bättre pappa än dig. Älskar dig grymt mycket. Du är min ängel, du lyser upp min värld, du får mig älskad.

Brorsan: Du är min älskade storebror, vi hjälper varandra i vått och torrt, du står alltid vid min sida, då jag är ledsen så tröstar du mig, och nu har du blivit pappa och du ska veta att jag är sjukt stolt över dig. Älskar dig storebror. Tack för att du finns, Du är underbar.

Syrran: Du är min älskade lillasyster, du ska veta att jag är så stolt över dig att du kämpar hårt i skolan fast du har det svårt, och jag kommer finnas här för dig i vått och torrt, Jag tror på dig lillgumman. Du är allt för mig och jag vet att du kommer lyckas i livet. Älskar dig mer än allt på denna jord, min lilla prinsessa, puss och kram.

Bästis: Vi har varit bästa vänner så grymt länge, vi har stöttat varandra i vått och torrt. Du är underbar gumman och jag är glad att du finns, du är ett mirakel gumman, finns ingen som kan ta din plats i mitt liv. Älskar dig puss.

Min pojkvän: I dina ögon drunknar jag, ditt leende får mig
knäsvag, ditt hjärta är av guld, Du är underbar. Älskar dig
hjärtat.

NEVER GIVE UP!

//Emelie

En dålig början som slutar med ett bra slut

På två år, två år som varit väldigt jobbiga och tuffa år, jag förlorat folk som betyder mycket för mig och som jag älskar.

En tog en överdos, två blev skjutna och en bara dog, för dom har jag fällt miljontals tårar. Jag förlorade mig själv på vägen för längesen, jag förlorade allt mitt självförtroende som jag hade.

År 2011 hamnade jag på mitt första behandlingshem Långanäs för att jag rymde, tog droger och blev våldtagen ett antal gånger. Först var jag på slottet där jag hade mardrömmar, blev våldtagen i sömnen skrek och skrek var klar i huvudet men kunde inte vakna om ingen väckte mig så personalen fick springa in i mitt rum på natten för att väcka mig . fick en bästa vän som jag älskar så mycket, hon fick mig att må bra, sen hamnade jag på avd tegelbacken, där skulle jag vara under sommaren men istället blev jag kvar där i ett och ett halvt år utan hopp om något.

Efter det hamnade jag på mitt första familjehem där jag inte trivdes och mådde piss. Jag började ta droger igen mer än någonsin, började rymma, två gånger till Karlskrona, en gång till Växjö och två gånger till Göteborg. Jag blandade droger med sprit för att försöka lindra smärtan det slutade med att jag nästan tog en överdos . Jag ropade efter hjälp men ingen hörde eller ville de inte höra. Jag bad Soc om att få flytta tillbaka till Långanäs men fick inte så då rymde jag hem till min familj där ungdomspolisen sen kom och hämtade mig och körde mig till brättegården.

Nu sitter jag på Brätte och ska flytta hem om två månader.

Har inte bott hemma på två år, det har varit en lång och jobbig resa men jag tog mig igenom den och för första gången på väldigt lång tid mår jag bra och känner mig starkare än någonsin . Vill be om förlåtelse till mina vänner och min familj, vet att jag sårat er men jag lovar att det inte kommer att hända igen, och jag vill tacka dom som funnits där för mig, tack alla vänner. Tack mamma och pappa, Tack alla underbara på min gård, Tack alla underbara i min släkt, Tack Långanäs och Brättegården

Det var ni som fick mig att tro på mig själv, utan er hade jag aldrig klarat den väg jag har gott! Varje dag är en dag närmare hemåt kämpa och stå ut du kommer hem tillslut!

Det finns inte ord för hur mycket jag älskar er alla!

/ C g

Glöm inte att du är en vacker person! <3

Jag vill börja med att tacka de som bor på brätte som har gett mig hopp om dagen! E, Du är en så vacker och underbar person. Låt aldrig någon sänka dig till botten. Du är guldvärd hjärtat! <3

E, Du är en underbar människa både från in och ut. Glöm aldrig vem du är! <3

C, Låt aldrig någon ta din torra humor. Din humor fördriver tiden och får oss här på brätte att tänka framåt! <3

I vissa tillfällen känner du att du bara vill skrika ut men du vet att det inte är värt det i mängden. Du vet att socialen har dig runt lillfingret och kommer sätta allt emot dig.

Det är lätt att ta saker för givet men samtidigt när du tar något för givet, får du även konsekvenser för de saker du gjort.

Det är så himla lätt att ligga på sitt rum och skriva sina känslor och det man vill framföra till socialen. Det är lätt att vara efterklok, man glömmer bort det viktigaste man faktiskt vill framföra.

All den smärta och sorg man får bära, all den ångest och förnekelse du skapat.

Allt detta måste vi alla leva med om vi inte gör något åt saken.

Så vafan sikta högt upp, intala dig själv att du är en vacker person och du faktiskt vill/kan bättra dig.

Förlåt dig själv innan du börjar förlåta de andra människorna i ditt liv.

Det du aldrig ska göra är att ljuga för dig själv, sanningen kommer alltid ikapp en.

Stå upp för dig själv, skit i alla andra som drar ner dig. Du har ett eget liv du måste sköta, du har inte tid att sköta andras liv när ditt liv står på spel.

Jag vill tacka mina närmaste kompisar där hemma för att det har funnits för mig när mörkret tar över ljuset. N, du är min bästa vän, den jag alltid kan lita på. Du har en så vacker insida, jag lovar dig festis att jag alltid kommer stå vid din sida! <3

E, jag har bara känt dig i ca ett halvår, men den tiden räcker för att veta vem du är. Du har alltid funnits för mig och faktiskt hjälpt mig en stor bit på traven! Go girl i count on you! <3

K, 14 månader tillsammans och nu är det över! Tack för den tiden jag fick med dig, Alla underbara minnen med dig kommer jag aldrig glömma! Tack för att du är den du är! Jag älskar dig! <3

Tack mamma för att du är just min mamma, Tack Brodern M min för att du lyckats så i ditt liv! Tack brodern N min för att du är så givmild och omtänksam, Tack syster N min för att du försöker ta tag i ditt liv och att du faktiskt bevisar att du vill ha tillbaka vår kontakt, tack hjärtat att du är mitt allt! Tack pappa för att du försöker! <3

Tack A, M, I, M och W, NI BETYDER! <3

//*Johanna*

Kärlek är nyckeln till allt

Från frihet till att sitta bakom låsta dörrar. Mitt liv har varit väldigt fram och tillbaka dom senaste åren. Att hålla på med kriminalitet och ta droger blev min vardag, men alla påföljder som skulle ske hade jag ingen aning om. Det var som om ja grävde min grav djupare och djupare, men idag kämpar jag för att kunna få ett så bra liv som möjligt. Jag tro på mig själv och vet att jag kan lyckas.

Tidigare har jag haft så mycket hat inom mig för hela samhället. Jävla grisar! Jävla soc! Men jag har lärt mig att förlåta för att själv kunna bli förlåten. Jag har kastat skit på alla i min närhet, framför allt min familj. Men jag vill be om ursäkt för att jag bara brytt mig om mig själv i alla år. Ni är mitt allt och utan er vid min sida skulle jag aldrig orka vakna varje morgon och försöka ha ett leende på läpparna. Jag älskar er från botten av mitt hjärta.

Mamma, du är min ögonsten och livets diamant. Jag är evigt tacksam för allt du gjort för mig. Utan dig är jag inget.

Pappa, du är min pappa, bara min pappa. Och det kan ingen ta ifrån mig. Vill tacka för att du alltid bryr dig om mig och försöker hjälpa mig när jag hamnar i svåra situationer. Jag uppskattar verkligen allt stöd jag får av dig.

Jag är så sjukt stolt över dig min fina lillebror! Du sköter dig i skolan och du tar hand om dig själv. Det värmer i mitt hjärta att det går bra för dig. Du har inte haft det lätt alla gånger men jag kommer alltid att stå vid din sida oavsett vad.

M, du är min andra halva, mitt allt. Utan dig vore jag ingenting. Jag kommer stå vid din sida för evigt. Du är lyckan i mitt liv. Finare syster hade jag aldrig kunnat få. Hoppa du hoppa jag.

Mormor, även om jag inte alltid visar det så vill jag att du ska veta att du betyder så himla mycket för mig. Du har alltid stått vid min sida sen jag var liten. Och du är en viktig del utav mig. Utan dig skulle allt vara så tomt. Jag älskar dig verkligen, det gör jag.

Tänkte passa på att skriva några rader till min bästa vän.

M, utan dig vet jag inte vad jag skulle göra. Du tar mig från botten till toppen. Du får mig alltid att tänka positivt. När jag faller hjälper du mig upp igen. Jag tänker aldrig släppa taget om din hand, tänker gå med dig sida vid sida till livets slut. Bröder tills döden sen vidare i himlen!

Det är viktigt att vi tar hand om dom vi älskar för dom kommer inte alltid finnas hos oss på jorden förevigt. Uppskatta det ni har. Med kärlek i livet kommer man långt.

När man hamnar djupt ner i skiten, och bara ser droger och kriminalitet som sitt liv. Då ser allt väldigt mörkt ut. Men det gäller att hitta sin vilja, för vi alla har den någon stans där inne. När vi börjat tro på oss själva är vi oslagbara. Jag ska visa myndigheterna och hela samhället vi lever i att även jag kan lyckas. Jag är trött på att beskylla andra för misstag jag gjort. Det finns så mycket jag vill se och göra. Jag tänker inte kasta bort det här i livet och bara glida igenom det, utan jag ska kämpa för det liv jag egentligen vill ha. Alla gör vi misstag men det går att reparera dom.

Alla ni tjejer som sitter på SiS tro på er själva, för jag tror på er. När ni är beredda att ge upp tänk till en sista gång. Även ni är värda ett bättre liv. Folk står med öppna armar och försöker hjälpa er, öppna ögonen och ta hjälpen. Ni är starka, tro bara på er själva och hitta er vilja.

Ni är krigare och guld värda.

//Emelie, en tjej som kommit till insikt

Dagen då det hände

Det börja det med att jag gick i 6:an flippade helt totalt, jag blev av stängd i 1 månad. Jag byte till en skola i backa, jag började lära känna alla i skolan, det fanns en tjej jag började vara med henne, då började jag vara i Angered jag hängde där börja röka, råna, baxa och misshandla tog moppar och allt det, det var då jag flyttade hem ifrån flyttade till min moster och det hjälpte inte jag fortsatte med allt och började och skolka sket i skolan brydde mig inte om någonting och det ledde till att jag flyttade till lilla torp. Jag rymde tre gånger och blev utkastad där ifrån sen flyttade jag till backa borde där typ ett år. Lärde känna en kille det var då det bara var han och jag, vi gjorde allt vi röjde hela GBG vi tog moppar, rökte, baxa, misshandla, kastade stenar och allt, han var en bror för mig, ingen kunde stoppa oss, med det gick lite snett det var då det blev fuck upp flyttade till Nereby sis hem. Jag satt på hällen "låst" blev in skickad till isoleringen flippade ut, men flyttade i alla fall till en öppen avdelning som hette gläntan, så nu sitter jag här skriver denna text, och lägger i sängen och tänker på er. Men jag ska kämpa tills jag är där till jag kommer till min bana igen.

PEAS TILL ALLA DÄR UTE

//// GBG

Inte längre krigare

Aina trackar grabbar och slår dom med batongen mannen-
Kolla från balkongen unga cyklar där på gården- ja dom äldre
tänder holken o går vidare till värre droger- Folk dom ställer
frågor , varför och varför inte? Fråga din son så ser du att de e
hårt på streetsen- Folk dom fastnar i skiten sen sitter dom
bakom galler- Krigar sig fram för mannen va mannen som
dumpade ett lik där i dammen- Han står åtalad fast inga bevis
fanns kvar- Det kommer hårda dagar då dina barn inte mår
bra- Trasiga skor och ensam på fotbollsplan- Kamraterna nej
dom finns inte längre kvar- Pappa va dum och lämnade sin
som för att kunna mätta magen genom ett transportrån-
Något gick snett, själen blev bruten , han blev blastad av
snuten och skickad till akuten- Krigar gener i rötterna och han
sprang från blåljus tills de gjorde ont under fötterna- Men för
kärleken så står han kvar på sina två , för familjen och dom
andra kämpar han och går- Vidare mot något mycket finare ,
bort från denna skiten han tänker inte längre va en krigare!!!-

// M.N

So far away

Så nära men ändå så långt borta... Jag vill sträcka ut handen och känna på det, men när jag stäcker ut handen så fumlar jag bara i tomma intet, det finns inget där förutom det, jag vet att det är där men jag varken ser det, känner det men jag hör det, det låter så naturligt men ändå inte, så onaturligt naturligt som om det har varit där hela min uppväxt, varje litet ögonblick, från första stund, från första tuggummit jag stal till första luren till första misshandeln till första personen jag rånade till första gången jag rökte hasch, till första gången jag tjackade... Det avlägsna ljudet av en röst, det är nu jag förstår det är min farsas röst, han har varit död sedan start, men den har ändå alltid varit där, den har försökt varna mig innan allt skit jag gjort, fick jag chansen skulle jag göra allt ogjort men det är lite sent påtänkt för nu sitter jag redan här...

/I

En dag kvar, en dag, bara en dag

15 februari 20.37

Första gången jag hamna här förändrades allt! Från lösa möbler till fasta...den där känslan asså! Hade så många frågor, vrf e det så? Vrf måste man? Vrf får man inte? En gång i tiden så lärde jag mig, nu har jag vant mig. Förut ville jag bara ha mina händer utanför stängslet, en härlig känsla! Grät för mig själv dag in dag ut! O när jag kollade ut genom fönstret grät jag ännu mer!

Mina första nätter var de värsta...det gick aldrig att somna. Mina tårar var som en flod. Stoppet hindrade aldrig. För varje morgon jag vaknade upp var jag så glad att det hade gått dag för dag. Jag var så himla glad att det bara var en dag kvar så flyttar jag härifrån, att få tänka på hur skönt det kommer att vara att slippa det där stängslet ute på gården.

Denna natt grät jag inte, jag låg i sängen och kollade upp mot taket med ett leende. Imorgon flyttar jag och kommer ut i friheten.

Jag vaknade upp med ett hopp inom mig.

10 månader senare, tänker jag fortfarande likadant.

24.00. Klar.

//

Min kära bror .

Du var för fin för denna världen.

Försöker vara stark, precis som jag lovade dig .

Jag svär jag tackar dig föra alla våra minnen , jag hoppas att du är stolt när du tittar ner på mig från himlen .

När allt är tyst behöver jag din styrka .

Det var så längesen jag fick höra ditt skratt bror .

Jag saknar dig mer än du tror .

Det är fortfarande svårt att förstå vad som hänt ,

Att du inte längre finns vid min sida .

Saknaden är galen .

Jag tänder tusen ljus för dig min vän .

Jag älskar dig min fina.

När jag tänker på dig slutar det i skratt och tårar min vän.

Jag saknar dig bror.

Vi ses på andra sidan.

När du försvann tystnade allt.

Det känns som att du är här ibland.

Din julis.

Sävastgården...

Det börja med att jag kom till ett låstbar avdelning i vagnhärad/Lövsta. Jag var där i 3veckor tills jag blev ren sen fick jag åka till en fosterfamilj var där i 1dag sen drog jag och det första jag gjorde när jag var på rymmen var att röka en fet och dricka lite. Jag han kanske vara fri i 4-5timmar sen påväg hem så torska man,.. Jag blev tillbaka skickad till mitt familje hem och dagen efter det så rymde jag igen var på rymmen i några veckor tills jag sov hemma hos min farsa och blir väckt av Kriminalvården. Kunde inte göra så mycket så jag följde med till Sävastgården. Dom första veckorna här var så jobbiga men det blir bara bättre men tiden. Men en dag när jag var i skolan så kommer den här tjejen in. Jag skulle nog säga ägneln med sånna ögon man skulle kunna döda för men hon är ganska självisk men sin rumpa. Nu sitter vi här i skolan och är lite ledsna över att ja ska flytta har bara ca 1 vecka kvar sen flyttar jag till öppen behandling ska nog vara där i 6-7månader sen kommer man hem hoppas jag iaf.

Sthockholm i mitt hjärta och ängeln såklart<3

Anonym kille

Bror lyssna på mig

Bror som jag ser går du i samma spår som jag. Blir inlåst bakom galler måste kämpa var dag. Ångest kommer närmare paniken hakar på men du hittar ingen utväg för det finns ingenstans och gå. Långt hemifrån du hamnar utan vänner och familj så när tanken hänger på vem ska du vända dig till, håller tyst för sig själv det blir lugnare så men försöker ändå ingen jävel som kan förstå, fan jag vill inte det här kan du bryta detta mönster, sluten ifrån omvärlden med blickar genom fönster, ögonen lyser med längtan och saknad. Med denna punkten ja då hoppas jag du vaknar. För ser du inte då sitter du föralltid och ingenting finns kvar, du kommer inte ha någon framtid. Bror lyssna på mig för jag vill dig bara gott, nu måste du vakna och för detta sätta stop.

Jag ser i dina ögon det är något som är fel, men berätta för mig broder jag är din andra del, orkar inte se dig ledsen jag vill se att du mår bra, med ögon utan tårar se dig le varenda dag.

Bror tänk nu till jag vet hur detta slutar med droger och alkohol och vänner som sprutar så följ mina råd som jag gett dig under åren för det finns andra sätt att sätta plåster på såren. Jag vet att det är jobbigt och det blir inte bättre, det förstör bara mer och ingenting kommer bli lättare, det byggs bara på det blir genast mycket svårare polis och myndigheter blir bara hårdare och hårdare så stanna och fundera för att fånglas utav staten det är ingenting du vill och jag vet att du kan, du måste tro mer på dig själv så lyssna på mig broder släng bort flaskan nu ikväll ställ dig upp på benen ryck upp dig och va stark säg noll tolerans till både alkohol och knark för nu är det läge att du skapar dig en framtid och jag står vid din sida är din syster för alltid.

Jag ser i dina ögon det är något som är fel, men berätta för mig
broder jag är din andra del, orkar inte se dig ledsen jag vill se
att du mår bra, med ögon utan tårar se dig le varenda dag

Känn dina hjärtslag även om dom svider för jag vet att du är
stark, du är en krigande soldat. Så när allting känns tungt ta då
och blicka tillbaks.

//

2 år på institution.

Snart 2 år på instution Hvb och Familjehem.

Var 11 när jag rökte weed första gången och när jag var 12 år flyttade jag till ett hvb hem

Där jag bodde 1 och en halv vecka med några som jag kände sen tidigare. Det gick inte så bra där och inte för dom andra håller så dom började slå sönder allting en dag för dom inte fick mobilerna så jag hackade på och hjälpte till sen hämtade på polisen mig så fick jag komma hem, var hemma några dagar sen drog jag med några andra som drog från deras hem och så fixade vi moppe bras lite sånt. Därefter kom jag till Hässleholm ungdomshem och bodde där nästan 4 månader och rymde en gång därifrån. Jag flyttade hem med ett program som heter MTFC och det var fuckt up jävla massa regler som man inte pallade typ man fick inte träffa någon när man ville man fick bara va hemma hela tiden. Senare fick jag ta tåg till alla möten jag skulle ha, och då en gång träffade jag en som jag kände som bjöd mig på röka så då åkte jag fast på piss en gång och om och om igen. Så jag drog och bara tog de lugnt levde livet sen blev jag tagen några veckor efter och då blev jag körd till Ryds brunn källarn och där var jag 3 veckor sen flyttade jag hem igen med MTFC och jag pallade inte med det så jag gjorde massa skit sen fick jag gå på möte och så sa dom att jag skulle tillbaka till källarn och jag drog förstunden men pallade inte så jag blev körd senare på andra dagen och fick stanna på källarn i 2 månader och jag fick en permis till Sölvesborg och jag skötte den sen jag fick en till till min mamma i Kristianstad så jag drog därifrån till Sweden rock och alla var där så man hade ju allt man ville ha och jag var där och flippade runt sen

fick jag reda på att jag skulle få flytta ifall jag kom tillbaka till källarn så det gjorde jag, jag var där i 6 dagar sen flyttade jag till Perstorp och här skulle jag först bo 3 månader men rymde på sommaren för jag pallade inte va här och hittade på massa skit sen blev jag tagen och blev körd till Perstorp igen, men fuck de gillar att ta min egen väg !

T.Å

Kämpar för att bli fri igen..

Jag gör allt perfekt på Skolhemmet, men sos flyttar aldrig mig till något Familjehem eller till mitt riktiga hem.. så jag blev irriterad och slog sönder mitt rum och cutade mig. Jag har massa ärr i min arm och nu ångrar jag att jag gjorde det, jag blev flyttad till avdelning A till ett speciellt rum, jag ritade på väggen och tog sönder allt möjligt, Jag kom till skolhemmet för att jag var rymningsbenägen. Jag har aldrig gjort något Kriminellt i mitt liv bara snott Energi Drycker.

Jag får inte ringa mina Vänner eller min Flickvän bara min Familj, jag skulle vilja ringa mina vänner också dom är som en familj också speciellt min tjej.

Jag känner ångest av att Röka varje dag och dricka Energy drycker varje dag och saknar alla. Jag måste tänka på verkligheten nu, Inte bara att sitta och drömma om livet och vilja testa puffa på, jag har förstört mycket för mig själv och jag saknar mina vänner och dom saknar mig. Jag tog in en tändare på rummet och rökte en cigg och papper en gång och jag sabbade mina steg men inte flytten, Det är riktigt jobbigt att inte kunna röka men man ska försöka tänka på andra saker istället, Jag kunde bränna ner hela skolhemmet och göra mordbrand! Men så tänkte inte jag. Jag mår skit varje dag som går på skolhemmet.. Är inlåst varje dag utom lördag och onsdag, bara små aktiviteter ute, dom tror jag blir uppmuntrad av det, men jag tänker bara på allt och alla, Det är inget liv att vara på ett inlåst hem. Jag hatar mitt liv just nu, Men man kan bara hoppas på att det snart blir bättre, Jag är Smart men jag Tänker inte. Saknar mina Bröder och Systrar, Vänner o Familj.

Tänk innan du Gör.

AlExX, Be Strong.

Mannen 3 år

2011 fick jag mitt LVU jag var 13 gammal och nu är jag 16 och ska flytta till sommaren ifrån Perstorp skolhem. Jag har bot på skolhemmet i 1 och ett halvt år till sommaren innan jag flyttade hit så bodde jag på Råby Oxie gården i 2 månader. I somras så rymde jag ifrån skolhemmet och var borta 4 månader. Och nu till sommaren så ska jag flytta till ett familjehem vid lund o Malmö.

//

DÅ, NU OCH FRAMTIDEN

Det började med bråk varje dag i skolan och där hemma på gården. Jag slogs hela tiden. Jag fick kontakt med Socialtjänsten. Jag blev flyttad från min gamla skola till en annan.

Där blev det bara värre. Det blev problem där också. Efter det fick jag börja i en skola utanför Malmö.

Från början så var det bråk där också hela tiden, men efter ett tag blev det lugnt. Det gick ett halvt år – och då fick jag en anmälan som var 'Våld mot tjänsteman'.

Jag blev avstängd från den skolan och började i en resursskola i Malmö. Jag fick en kontaktperson och det gick helt OK.

Efter ett tag provade jag på cannabis. Sedan eskalerade det till grövre brottslighet.

Jag skrev kontrakt med SOC om att, om jag fortsätter med kriminalitet, blir jag omhändertagen enligt LVU.

SOC får en anmälan om att jag har misshandlat en person.

Efter några dagar ringde det på dörren. Jag tittade i nyckelhålet och såg – polisbrickan! Och funderar på om jag ska öppna eller inte.

Jag går snabbt och klär på mig kläder och hoppar ut genom fönstret.

Jag blir efterlyst i några dagar och lämnar in mig själv till Nereby, avd. Hällen. Där var det ett helvete för mig. Man hamnade i bråk varje dag, både med personal och elever. Efter några veckor flyttas jag till Skolhemmet i Perstorp. Jag träffade nya elever och ny personal som var sjsyssta. Just nu så går saker och ting mycket bättre och jag ser fram emot min första permission.

T.M.

Sis turen

Hej heter L och är 15 år, jag är från södra Sverige. just nu sitter jag på Perstorp skolhem och ska skriva till sis boken. Sen liten så sa alla till mig att jag var annorlunda än alla andra, jag var stökig och flippa mycket, alla kolla snet på mig och snacka massa skit. När jag börja i 6an så va det helt knas, börja puffa och hängde alltid med dom äldre, slogs mycket i skolan för dom snacka för mycket. När ja va ute så kolla föräldrarna på mig och sa till sina barn bli aldrig som han. Skolan kasta ut mig efter tag för jag hade slagit en lärare. Sen sket jag i skolan var ute hela tiden o flummade, när jag fyllde 13 så flytta jag till ett hvb och var där ett tag sen så flytta jag till ett annat för jag fucka för mycket, jag var på det andra hvb hemmet ett tag sen så kom polisen och hämta mig för jag hade puff, polisen körde mig t bup i malmö så fick jag vara där över natten sen så åkte ja till ryd källan o va där i 2 månader, vi rökte spice i träslöjden fuckade som fan. Sen flytta jag till perstorp och fyttar snart hem.

/anonym

tjo

mitt liv har inte sett så bra ut.har suttit fast i alcoholen, droger och haft ett kriminellt umgänge. Det här är tionde placeringen för mig, och jag sitter nu på johannisbergs sis ungdomshem. när jag skrivs ut tänker jag börja ett nytt liv tillsammans med en tjej som heter jessica. och då tänker jag fortsätta ,ed att jobba med musiken/peace tänk på att sköta er så ni inte hamnar på sånna ställen bakom galler är inget liv som man vill leva i ... ha de peace peace

/j

Boken om mig

Hej personal och ungdomar.

Hur mår du?

Jag tycker att det har varit dåligt i sådant här ställe men det känns att det är jobbigt och bo här fast det är bra att man lär mycket saker och lär sig. I dem här veckorna tyckte jag det har varit bra för mig. Jag har lärt mig att man ska sköta sig att man inte göra det här brottet som du har gjort innan. Nu känns att jag inte ska göra det här brottet som kommer i framtiden.

Men du måste akta dig för det kan hända i framtiden. När du bor här i sånt utredningshem får man inte ha mobiler och man kan inte kontakta med sina vänner. Man kan ringa bara sina föräldrar och man kan skicka brev. När bor här i 8 veckor då känner man att det är jobbig så man har lärt sig några andra saker. Nu känns att man saknar sina vänner och familjen.

Det är bättre att man har lärt mycket saker på hjärnan.

När man bor här får man veckopeng. Det är roligt att bo här.

Jag har sparat mina pengar när jag får mina pengar. Jag tänker inte göra det här brottet som jag gjort har innan.

//

Inlåst på rummet

Jag stirrar ut genom mitt fönster och ser snön falla och barn som leker och skrattar. Jag ser bilarna passera genom mitt tjocka fönster.

Jag undrar om de ser mig jag undrar om de fattar att pojken på andra sidan sitter inlåst. Hur många är det som vet att en glasskiva skiljer mig från min familj och vänner. Hur många är det som vet att jag stirrar in i cellens väggar och känner smärtan komma.

Tänker på allt jag gjort ångrar allt jag gjort men det går inte att komma ut nu får man ta sitt straff och förstå att min frihet är över och tänka framåt och inte på det som har hänt men när jag kommer ut ska jag fan ta och skärpa mig och aldrig mer komma tillbaka

Giannis

Min tid på sis/ inlåst

Jag är 17 år. Min tid började i december då jag fick ett samtal ifrån min pappa om att polisen hade varit hemma hos oss och gjort en husrannsakan och letade efter mig. Då fick jag reda på att polisen hade skickat en efterlysning över hela Sverige för att hitta mig. Den kvällen var jag hos min flickvän och det är den senaste gången jag fick se henne. Två timmar senare överlämnade jag mig själv till polisen och det ångrar jag för det var då hela helvetet startade. Jag fick övernatta i arresten i två nätter sen beslöt en åklagare att häkta mig. Jag häktades med restriktioner som gjordes så att jag inte ens fick prata med mina föräldrar. Jag satt häktad i två veckor. De veckorna kändes som två år. Tiden stod helt still inne på häktet. Två veckor efter min häktningsförhandling så skulle jag häktas om för två veckor till, men då under förhandlingen så ryckte socialen in och övertalade domaren om att släppa mig och överlåta mig till soc. Då blev jag fri från häktet men blev direkt tvångsplacerad i ett SIS utredningshem i Hässleholm. skulle vara i ca 120 veckor för en utredning. Under de veckorna hade jag massa samtal med psykologer och fick reda på grejer om mig som jag inte visste om mig själv ens under tiden som jag satt i häktet och i Hässleholm så mådde jag så dåligt i början så jag skadade mig själv och åt inte så mycket. I början så gick jag ner i vikt och mådde sämre och började skada mig mera, graverade in "R" på min vänstra hand för det är första bokstaven i min flickvans namn. Tiden i Hässleholm va jävligt bra för jag blev lugnare än vad jag varit förut och jag började lära mig hur jag ska hantera min ilska för att inte flyga på någon elev eller personal och få mera problem än vad jag redan hade. Men att bo på ett sådant här ställe suger verkligen, man blir fullständigt galen eftersom man saknar friheten och sin familj och flickvän.

Bara ordet frihet gör så att man mår illa. I dag är det måndag den och på torsdag ska jag flyttas till Bärby i Uppsala och bo där ett tag tills jag slussas hem till friheten igen.

By Mendez

Hässleholm!

Nu är jag i hässleholm och har suttit här i snart 2 månader av min utredning och soc vill ha mig borta från lund i några månader hos en familj eller på hvb hem men iallafall jag har lär mig en läxa och kalla aldrig någon för bästa bror för jag ska vara borta i några månader på grund av att jag trodde på en golare men jag älskar min familj och vissa av mina polare!!<3

// lund<3!

Less på skiten

Ey ey ya jag har blivit less på denna skiten droppar musiken o slänger rubriken

Det känns som tiden bara riner o alla mina vänner försvinner mina tårar bara rinner. Jag vet inte vad jag ska göra mer detta stället drar mig bara ner. Jag saknar min hemstad gbg. Jag hoppas jag sköter detta bra så att jag kan packa mina grejer o dra. Min familj är det största i mitt liv ända tills nu har allting varit skit. Jag ångrar att jag gjorde så mycket brott i mitt liv. Jag drogs till vänner till o med dom ja inte känner. Men nu har jag klivit fram ett steg o inset mina fel.

Ref:Jag har blivit less på denna skiten droppar musiken o slänger rubriken.

Yo allt var soft tills socen kom in det snurrade i huvudet mannen spring. Dagarna går och går fan det öppna fönstret kan du inte nå. jag är stark och kommer alltid att va ingen här kan få mig att må så himla bra. Mannen jag har flippat ur bakom dessa galler o mur dom tror dom kan behandla oss som fucking djur. Mannen fuck staten fuck politiken jag hatar denna skiten. Jag drömmer och tankarna flyger tillbaks jag tänker på den dan när allting va likadant. Jag lider när jag tänker på mina bröder men tanken bara svider

Ref: jag har blivit less på denna skiten droppar musiken o slänger rubriken.

Glöm aldrig bort att du är älskad och det finns alltid hopp
Livet är kort men du kan göra det långt utan våld knark och
sånt. Lögner det är så vi överlever så vi tar oss fram detta här är
faktist sant lögner både goda som onda man kan vinna något
men allting kan också gå förlorat

Ref: jag har blivit less på denna skiten droppar musiken o
slänger rubriken.

Robert

Från en plats till någon annan .

Först softar man sjukt mycket , går i skolan går ut nian hyffsade betyg , sen börjar man gymnasiet funkade helt okej , men fortsatte röka shit hela tiden , fick massa råd hela tiden men sket i vilket , sen efter de tog soc mig på akut LVU då fick jag helt plötsligt åka 40 mil hemifrån typ , första gången men ja bara tog de som inget , men de va inget problem tycker det är som värsta hotellet , men har ändrat tankarna så därför är det så jävla sjukt att man fortfarande får vara kvar på sånt här shit , Stigby hette första stället , Visingsö helt okej , men inget gym eller MP3 , sen fick inte vissa komma på besök . Men de värsta är väl att alla gör en sån stor sak av allt är 16 dem kan softa , vafan är det att lägga sig KL 10 på vardagar 11 på kvällen ... , äntligen har jag flyttat , först va de massa snack om Råby vilket verka bra , men sen fick jag istället till Hässleholms utredningshem , tycker det är hyfsat , MP3 , gym , dem flesta får komma , men det är samma tider och lägga sig , sen mindre cash i veckan , men ja känner fortfarande det är hotell efter 4 månader , första gången jag sitter på SIS men kommer inte hända igen . Första och sista gången . Nu ska jag kämpa för resten , allt som är viktigt .

B.B:V

Den Värsta dagen i mitt liv

Jag är sexton år gammal. Min mamma o pappa har varit skilda sen dagen jag föddes. Sist jag träffade min pappa var vintern 2007. Det är den dagen jag kommer berätta om i denna berättelsen.

Jag satt på bussen mellan Ystad o Näsjö, Pappa bodde i en liten by utanför Näsjö. Jag hade då inte träffat pappa sen jag var ca 5 år gammal. Jag var exalterad o nervös på samma gång. Visste inte riktigt var jag skulle ta vägen, men konduktörerna höll koll på min o gav mig Cola o lite mat emellan åt.

Kl var runt 3-4 tiden när jag var framme, pappa och hans kompis W stog på perrongen & vänta på mig. Jag sprang o hoppade upp i famnen o kramade Pappa, han kramade tillbaka ovilligt och satte ner mig på marken igen. Jag hade träffat W innan. Han hade privatplan o massa traktorer i sin sommarstuga utanför Ystad o jag o Pappa hade varit där o ätit, kollat på Tarzan, mm när jag var liten.

W körde oss till Vetlanda för att handla lite, men Pappa ville att jag skulle va hemma sålänge. Så vi åkte hem till Pappa o Hans Hund Fillifjonkan först. Fillifjonkan var en blandning av Collie, Labrador, GoldenRetriver och Schäfer. Hon var svart, vit o lite gråhårig, men hon var väldigt gammal så det var förståeligt. Jag fick vara hemma själv med fillifjonkan medan pappa o de var ute o handlade. Pappa hade inte fått in sina pengar på kontot så han frågade mig om han kunde låna mina 200kr jag hade fått av mamma dagen innan. Jag sa såklart ja o gav han pengarna innan de körde.

Några timmar senare kommer pappa o W hem. Pappa hade inte handlat nån mat, han kom hem med två backar Öl. Han gick in genom dörren, satte sig i Fåtöljen o började dricka sin Öl.

Efter några timmar när jag började bli hungrig så frågade jag pappa varför han inte köpt mat o då svarade han: Öl är mycket godare o bättre för hälsan.

Jag tänkte mig inte förr o svarade fort: Ja för jävla alkoholister är det de.

Pappa som redan var full ställde sig upp o gick hotfullt mot mig. Han puttade ner mig på golvet o började sparka mig i magen flera gånger. Jag ställde mig o sprang ut i köket, han gick efter o tog tag i en kniv o skar mig i armen, han vände sig om o tog tag i en elpistol o jaga mig runt i huset. Vi hade bestämt oss för att bjuda in min bror vilket vi också o han kom precis när jag var vid dörren. Jag sprang ut o berättade var som hänt o han drog in mig i bilen o körde mig hem till honom.

Jag fick sova där i tre nätter innan han körde mig från Vetlanda till Ystad. De tre dagarna var helt fantastiska, jag fick spela GTA IV, Leka med hans dotter, vi hade snöbollskrig, tvättade bilen o jag hade så kul att jag nästan glömde bort eller rättare sagt förträngde vad som hänt dagarna innan, men det var kanske det som var meningen.

Det tog så lång tid innan vi kom fram till Ystad o halvvägs dit så stannade vi o åt hamburgare med pommes på "Hasses Snabbmat".

Vi pratade o lyssna på Musik. Jag hade så roligt hela tiden o allt med Pappa bara försvann för stunden. När vi kom fram till Ystad så sa Min bror att jag inte skulle berätta för mamma vad som hänt mellan pappa o mig för det skulle bara oroa henne.

Han räckte över ett helt nytt GTA IV till mig, öppnat o inplastat o jag blev överlycklig o sprang upp till mamma o började spela o berättade inget för mamma som jag lovat min bror.

Denna händelsen har jag aldrig pratat eller berättat om för någon innan o ni som läser är de första som fått veta vad som egentligen hände under min lilla "papparensa".

//

Knas dagar

Klockan är ungefär 9, vintern 2012 skulle precis starta.

Jag hade varit på rymmen i 4 dagar, aina kom till skolan och tog mig satte in mig i polisbilen och jag började slåss jag ville inte till institution.

Men dem körde mig till nereby i göteborg, det var första gången för mig på institution och efter 1 månad kom jag ut.

Efter några månader när jag hade kommit ut började jag med droger igen blev tagen en massa gånger på pisseprov jag sket i blev tagen för brott mot knivlagen, narkotikabrott, bedrägeri, snatteri, förargelse väckande beteende, 2 stulna mopeder, misshandel och en massa annat, i juli 2013 var jag långt ner i missbruk var i malmö hela tiden jag satt i skiten totalt och hamnade på rättegång dömdes till ungdomstjänst och böter, en vecka senare tog polisen mig i min jourfamilj kl 6 på morgonen och körde mig till råby och nästa dag kom kriminalvården och körde mig till Nereby hällen i Göteborg, tredje gången på institution den här gången satt jag på nereby i 1 månad och sen blev jag förflyttad till hässleholms institution som jag sitter på just nu och har suttit inlåst i 3 och en halv månad sammanlagt och har ungefär lite över 1 månad kvar , efter detta ska jag få mtfc i 9-12 månader.

Redan som liten fattade min mamma att jag skulle bli ett problem barn redan när jag var 7 så märkte mamma att jag umgicks med andra problem barn, vid denna tiden satt jag som en sjuåring och snackade om brott vi skulle göra när vi blev äldre i parken.

Redan när jag var 10 blev jag tagen för snatteri på en mack och när jag var 8 så rökte jag min första cigg.

När jag blev tolv började jag röka på riktigt och när jag jag var 14 så gjorde jag mitt första kiosk inbrott, och rökte marijuana för första gången bara några veckor senare började jag köpa gräs själv.

Nu har jag suttit på institution för fjärde gången, livet kan va skit och knas och jag har varit med om mycket men det är bara att kriga vidare, jag är så jävla glad att min familj står kvar vid min sida fortfarande och till alla mina bröder och systrar på gatan jag älskar er, ni vet vilka ni är och fortsatt kriga, Life's a bitch men vi krigar den bitchen

/Alle

SHOO

tja sitter i soffan och skriver en text haha fan vad tråkigt har varit på sis ungdomshem i hässleholm 3 månader och de e så jäaaaaävla tråkigt jag svär walla de är tråkigt jag väntar på plats till mitt nya ställe i eslöv de ska bli chill att flytta dit.

den som skriver i denna texten är en kille på 15 snart 16 år kommer från södra skåne och ska bli flyttad nära mina vänner och hem hoppas du som läser får detsamma.

men annars funkar allt jag sitter inne för droger haha fan va töntigt att sitta på låst för knark haha ! jag svär sos tänker fel hela tiden om en men sånt får man ta lixom.

jag gillar att göra mkt och tycker om mycket jag gillar mest av allt att va med polare och tjejer de e sånt man måste gilla om man e kille lixom.

oj glömde berätta att jag e från palestina och jag e född där har inte mycket mer att skriva men ha de fett haj så länge!.

//

Droger

Droger är fett skönt men ändå är det helt fukt up! Man börjar först med ciggaretter sedan börjar man med weed, tabletter, lad, sedan heroin.

Jag är 19 år gammal och bor på Rebecka hemmet. Ska berätta hur jag hamnade här. När jag var nio år gammal började jag med ciggaretter. När jag bara var en 12-åring snorunge så började jag att dricka alkohol. Vid 14 års tiden började jag flumma weed och hasch, tog lad, tabletter och amfetamin. Min huvuddrog då var hasch och weed. Stack hemifrån, hängde på plattan. Vid 15 års åldern kom soc in i mitt liv. Dem skickade mig till fosterfamilj. Stack därifrån, fick omedelbart LVU. Sex civilare tar fast mig i plattan sickar tillbaks mig till fosterfamiljen var kvar ett tag till flytta till Knivsta. Fucka ur där, pissa positivt slog andra ungdomar som bodde där också var riktigt, fuck personalen där med. Dem var verkligen keffa personal som jobbade där. Efter det så sickade soc mig till Tibble gård, mellan Enköping och sala. Rymde därifrån fuckade ur där med, slog mer tjejer där. Lämnade även positivt urinprov hela jävla tiden var tvungen och ge urinprov tre gånger i veckan. Måndagar, Onsdagar och Fredag. Till slut så pallade inte min gamla soc med mig och lät mig få flytta hem. När jag flyttade hem så försvann mitt LVU och då släppte även soc mig också. När jag bodde hemma så var det att jag höll på med allt. Hängde ändå på plattan. Under 2012 så gjorde jag och andre grovt rån. Då kom soc in till mitt liv igen. 2013 så började jag röka heroin. Abstinensen på heroin är sjukt mådde sjukt dåligt, spydde, hade värsta värkarna på hela kroppen, kunde knappt röra på mig. Mitten av Januari i år så lämnade jag själv mig på avgiftning, abstinens var sjukt där inne. Efter en vecka så

skickade soc mig på behandlingshem i Flen. Rymde därifrån 2 gånger. Andra gången så hitta polisen mig inne i stan skicka mig först till Mariaungdom och efter det så skickade de mig till Bermansgården så soc skulle hitta ett nytt ställe till mig som jag skulle bo. Efter 2 veckor så flytta jag till Rebecka hemmet har bott här lite mer än 2 veckor nu. Nu ska jag på börja utredning nästa vecka och se vart jag hamnar efter det då. Så ni alla som håller på med droger eller har hållit på tänk på er själva och er familj! Att se sin mamma gråta det går inte ens och beskriva. Börja aldrig, aldrig mer heroin den knullar en upp och ner! Ta hand om er.

// Maryam

Vad vill du med ditt liv?

LVU och myndigheter, kommer alltid att undra hur det hade vart om vi hade fått vara unga. Min tanke var inte att bli inlåst på institution, har åkt in och ut på olika SIS institutioner och HVB-hem i 3 års tid nu och det är inget liv, det finns nog ingen människa som vill leva på det här sättet. Jag vill ta mig ur allt det här men det är svårt, jag säger så mycket men ändå tar jag återfall efter återfall. Det är inte så lätt som alla ni där ute tror att det är, det är svårare att sluta med droger än att sluta med cigaretter till exempel. Men ändå, jag har min familj som alltid finns där för mig och stöttar mig och så har jag min pojkvän som själv har tagit ur sig all skit som också alltid finns där för mig och stöttar mig, jag har många omkring mig på utsidan som alltid stöttar och hjälper mig. Det finns folk som har det så mycket värre än vad jag har det, dom har ingen vid sin sida, ingenstans att bo osv. Så vad fan håller jag på med? Det är inte värt att hålla på som jag har gjort, jag vet att alla kommer stå kvar på min sida vad jag än gör men det är dags att vakna upp nu, min hjärna har tagit semester allt för många år nu och jag har låtit allt rinna ut i sanden hela tiden, det är dags att ta tag i allting nu. Jag kan inte hålla på svika min familj, min pojkvän och alla andra gång på gång, tillslut tappar dom tilliten till mig och då kommer jag inte ha någon som tror på mig längre trots att dom alltid ändå kommer att finnas där.

Det är inte så jävla roligt att sitta inlåst och inte få bestämma själv vilka man får prata med och inte, vilka man får träffa och inte, men det är bara vi själva som har satt oss i den här situationen så det är bara vi som kan ta oss ur den. Ta vara på den här tiden och gör något bra av den och tänk på vad ni vill med era liv för ni vill inte leva såhär. Droger kanske är coolt till

en början men när man väl sitter fast i skiten är det inte så jävla roligt längre, när jag var 14 år sa jag till mig själv att jag bara skulle röka hasch då och då och det var aldrig någon som skulle få veta något, men nu sitter jag här efter 5år och har åkt in och ut på såna här ställen i 3 års tid, har tagit flera överdoser av ganska tunga droger, jag har till och med blivit förlamad i halva ansiktet pga. droger men som tur är så gick det bort, jag hade kunnat fastna sådär liksom och hur snyggt är det att vara halvt förlamad i facet? Tänk till på vad fan ni håller på med för tillslut kommer soc att skita i er och då kommer ni stå där helt ensamma utan att ens ha ett hem att gå till. Droger slutar oftast bara med 3 saker, antingen institutioner, fängelset eller så dör du. Soc låser in oss för att dom vill hjälpa oss och inte för att jävlas, det kan kännas skit men dom gör det för vårt eget bästa. Det tog mig 3 år att inse allt det här, men bättre sent än aldrig, nu kommer jag kämpa för ett bättre liv för jag vill inte leva så som jag har gjort. Håll huvudet högt och kriga på, allt går bara man vill.

Peace!

/ Sara

Tappa aldrig hoppet.

Jag har alltid sett en mening med livet. Men nu varför hände det här? För just nu ser jag ingen mening med det här.

Det ända jag vill är hem till min familj, det finns inget mer jag hellre vill. Utan min familj skulle jag aldrig klarat av att orka leva.

Det har hänt för mycket dåliga saker i mitt liv, och så ska det inte vara. Jag vet inte vad jag ska göra för att bevisa att jag verkligen kan och har viljan. Men SOC skiter i vad man än säger. Dom bara går efter sina dumma regler. Så trött på det här livet jag vill bara ha lugn och ro och få vara hemma med min familj som jag älskar mer än något annat i hela universum.

Förlora aldrig hoppet för det är den farligaste saken man kan tappa.

/Falken

Ljungbacken

Att bo på Ljungbacken är en upplevelse i sig med. Det menar jag att det är både bra och dåligt. Jag har bott på två avdelningar viken och eken. Viken gillade jag för att all personal var bra och att det var en kille där som jag blev kompis med men jag blev flyttad till eken som jag trodde skulle bli ett rent helvete för mig men det blev både bra och dåligt. All personal är inte bra men det finns bra personal men det som jag inte gillar är brutaliteten. Det är bra att vi får ha kontakt med familj och vänner hur mycket vi vill och det är bra mat.

Bob S

KAPTENEN!

Ett glas är väl inte så jävla farligt men om man måste dricka en halv flaska innan man orkar dra sig upp ur sängen eller dra en lina koks så är något fel... i alla fall om man kommit dit innan man har fyllt 17! Men jag var tvungen för att överhuvudtaget orka prata med folk eller gå utanför min dörr. Jag hade byggt upp ett rykte om att vara en riktig fighter och en snubbe som kunde supa alla under bordet. Men jag ville aldrig ha det ryktet egentligen... jag vill att folk skulle veta vem jag var på riktigt men just då så spelade det ingen roll, jag hade ju fan ett rykte att tänka på. Att vara någon av ganska skönt att dom äldre visste att jag aldrig backade undan eller om man va på fest hörde man alla viska: SHIT DET ÄR JU HAN! Det blev en förfalskad stolthet som gick för långt. Jag slutade bry mig helt enkelt, jag slutade bry mig om min familj. Jag va inte så schyst mot min tjej, det är inget jag är stolt över idag. Jag älskar henne fortfarande för vi va trots allt tillsammans i fyra år och hon är den starkaste människa jag träffat och min bästa vän. Hon betydde allt för mig, glömmer henne aldrig.

Men just då trodde jag att jag va kung och kunde göra precis va fan som helst. Så det va knarka, supa och slåss som va roligt. Ut och in på sis hem och annat skit som gjorde att jag tappade förtroende för vuxna och alla andra runt om mig. Jag slutade lita på mig själv och ljög alla rakt upp i ansiktet för att få alla att tro att jag mådde bra. Det fungerade ett tag tills dom såg att jag va helt slut och hittade mig ensam, gråtandes som ett barn för att jag va rädd. Men jag fattade inte att jag måste sluta med droger så jag fortsatte. Till slut blev det för mycket och jag tog en överdos och mamma hittade mig på golvet och det va bara första gången, det blev 2 gånger till och sista gången var det

20 minuter från att jag rykte med. Jag satt på Långanäs i ett år, under den tiden fick min mormor cancer och veckan efter som jag flyttade hem igen så dog hon senare på natten och året innan dog min bästa kompis... men istället för att hälsa på mormor så söp jag och tog droger och va med mina polare istället... jag blev placerad på en rutten ö och förlorade allt igen. Jag förlorade min tjej, missade mormors begravning och fick tillbaka all ångest som jag hade jobbat bort... så nu är jag emot allt jävla skit som droger och alkohol. Det förstörde mig och gjorde så att dom jag älskade försvann ur mitt liv. Nu är jag på fötter igen och utbildar mig till byggnads snickare och ser fram emot framtiden och efter ett halvt år på en rutten ö är jag på g in till fastlandet igen!

Så länge du vill och du har viljan så finns det inget som kan hindra dig.

KÄRLEK & RESPEKT till alla er som orkar ta er ur ett missbruk.

Till Jocke och min Mormor

Vi ses snart igen!!

FRIDENS LILJOR

// SLASH

Kriga vidare med längtan

Dagens citat måste vara att vara positiv, det finns dom som har det värre. Kolla bara på flyktingbarnen och dom rädda människorna som kommer hit till Sverige. Hur fan tror ni dom mår innerst inne? Troligtvis helt förstörda av sina liv och krigen. Vi har mat på bordet tak över huvudet och aldrig vaknat upp med en pistol riktad mot tinningen.

Som mina flyktingvänner de kommer de stannar ett tag, sen kommer dom hänsynslösa rävarna. Ingen 2a chans om de ska tillbaka till sina hemländer för det enda de har kvar är att besöka gravarna. Från migrationsverket kommer dom och säger 4 veckor har ni på er innan ni ska ut, de blir behandlade som värdelösa odjur. Men vad gör det, bara några människor på ett papper i deras ögon som ska tillbaks till sina hemländer där de väntar en låsbar bur.

Men i mina ögon, hjärta och själ är det folk som bara vill ha en andra chans inte bli utkastade och bara vänta på deras tur. Aggressionerna växer inombords mot systemet som varje dag bär på myglet, ger våra vänner chansen för att sedan kasta ut dom tillbaka till kriget. Respekt till folket som kämpar för sina liv varje dag och förlorar sina hem.

Men för att gå in på mig själv och mitt egna liv. När jag kommer tillbaka så finns motivationen och bra Initiativ, att med första steget taget kommer jag att lyckas, med 2 fina syskonbarn mycket att kämpa för. Min familj betyder allt och jag är född till en krigare och krigare tills dagen jag dör. Född utanför Växjö i en liten ort trodde jag kunde bli som de stora som jag trodde hade lyckats stort.

Ångesten kom drogerna fanns där precis som i en äcklig atmosfär drömde jag mig bort, Pissade på dom som stod mig närmast och mitt liv höll på att bli kort. När det spårade ur ingen kunde få mig att sluta, till slut inlåst på institution som många andra Humöret uppe fuck drogerna, mår bättre och kommer aldrig sluta vandra.

Kämpa för familjen och aldrig sluta tro på mig själv eller våga ta steget för mig själv mest. Jag ser min mamma, hon fick stå ut med allt, åka överallt hämta mig från ännu en arrest. Skämdes, va helt bakis helt borta mindes inte mycket ändå va mina drömmar alltför stora. Men jag sket i hem o fixa drogerna, ut o spåra ur, insåg inte vad jag höll på att förlora. Samtal hit och dit inget hjälpte, en helt lost grabb, uppväxt med dom äldre grabbarna. Jag borde tacka gud för allt jag trots allt har kvar, de viktigaste är kvar efter alla dessa tabbarna.

Drogerna ska bort, sitter ju för fan inlåst jag borde inte vara här. Men bara att bevisa att jag förändrats och kommit till en helt ny värld. Jag ser min framtid utan droger kriminalitet våld och falska människor så därför kommer jag en dag att komma ut fixa allt och ge hatarna fingret o tacka för mig.

Innan jag åkte in förlorade jag bästa vännen all kontakt gick åt helvete med oss men får inte ge upp och ändå denna situation förändra, Att ta vara på denna chansen är givet för mig eftersom jag ska ut härifrån och bete mig som en ny människa Inte värt o ta riskerna, drogerna förstör lika mycket som alla chanser man bränner för dom så kallade vännerna.

Så skönt att veta att även om man hamnat här är det inget som finns med i något register.

Så fuck sverigedemokraterna, alla överklassmänniskor och vår statsminister.

/JEL

3 F***ING AVGIFTNINGAR!!!

Tjenare !

En liten berättelse om mitt liv.

Började med droger när jag var runt 13års ålder. De första jag torskade på av mina föräldrar var att jag boffade olika saker. Boffade i en o en halv månad varje dag tills min mamma hittade massa påsar i mitt rum. Efter 2 dagar ringde mamma upp mini maria och fick börja gå på möten. Slutade med de ganska fort för ruset varade i några sekunder så ja började tröttna på de men fortsatte med att röka cannabis. De höll jag hemligt för mina föräldrar i ca 2-3 år tills den dagen kom när ja gjorde slut med min tjej. Hon ville hämnas på mig så hon golade ner mig ordentligt. Både att jag rökte gräs och att alla mina moppar/ crossar jag hade hemma var stulna. Mina föräldrar skickade mig till mini maria igen och dom skickade mig vidare till unga/vuxna på östrasjukhuset. Satt där i 2 veckor och direkt samma dag jag kom hem fick jag återfall. En kväll drog jag o polarna ut till stan och gick på ett stamp , tog E och rökte gräs allt var hur bra som helst tills grisarna kom och vi torskade för att vi rökte gräs. En av poliserna drog ner mig och visiterade mig och åkte dit för narkotika och vapen brott. Fick också götateamet som familjevård / kontakt personer . Träffade dom 2 gånger varje vecka och fick lämna drog test på FMN. Torskade varje gång så Soc tröttnade och skickade in mig på unga/ vuxna igen och dom tror de ska hjälpa, sedan efter jag har varit där i 2 veckor så skickade dom mig på en HVB hem i Alingsås (vintergatan) samma dag jag kom dit så började jag röka spice med en annan kille som jag hade suttit med på avgiftningen en gång . De funkade aldrig på de hemmet så jag

flyttade hem och började droga lika mycke som vanligt. Allt rullade på festade och mådde bra började ta E ganska mycke. Brydde mig inte vad som kunde hända eller hade inte en tanke på det heller, mådde bara bra och levde livet. Fick ta urinprov varje vecka och torskade varje gång men brydde mig inte, fortsatte ändå och hade inga tankar att jag skulle lägga av. Efter några veckor satte Soc mig på avgiftning igen. Samma sak då när jag kom hem efter 2 veckor så fortsatte jag, tänkte fuck soc jag lever mitt liv ni kan inte göra något åt det. En dag började jag bråka med pappa för att ja fortfarande drogade så jag pallade inte han. Packade väskan och ringde en polare. Festade och brydde mig inte om att komma hem. En morgon när jag vaknade så knakade de på hans dörr och jag öppnade och där stod mamma och en från götatemet jag frågade vad dom gjorde där och båda svarade att vi vill att du ska komma hem men dom lyckades inte övertala mig . Hon från götatemet sa till min polare, efter att M började umgås mer o mer med dig, så har hans THC värden ökat. S blev arg och sa att du ska fan inte komma hem till mitt hem och anklaga mig för att M:s värden har ökas det är inte mitt fel. Jag sa dra åt helvete till dom o jag kommer inte komma hem och stängde dörren. Efter några dagar så tyckte jag att jag bör åka hem och prata med mamma så jag fick skjuts av S tidigt på morgonen. Jag gick och åt sedan gick jag och la mig. Några timmar senare blev jag väckt av min Soc och tänkte de var allvar. Vi satte oss vid bordet och pratade om allt som hade hänt så ja tänkte att de var lugnt jag inbillade mig bara att de var allvar. Men efter en stund så sa han; Packa väskan du ska in på en låst akutavdelning på öxnevala . Jag gick in på mitt rum och ringde upp några polare och berättade vad soc hade sagt och dom sa; ta väskan o spring så jag packade väskan med olika kläder som t-tröja ,tröja, byxor, kallingar osv för att jag skulle kunna ha alla kläder man behöver.

När jag skulle gå ut från dörren stod S i dörren och fattade att ja skulle rymma men han sa att de kommer bara bli värre och de vet du med sa han. Soc fick som dom ville jag blev inlåst på öxnevalla . Fick domen att ja ska ha fortsatt LVU. Tänkte fan också, Soc har förstört mitt liv nu . Nu väntar jag på ett HVB hem eller ett familjehem.

Vill taka S för att han stoppade mig för har fattat att droger aldrig leder till något bra och nu mår ja mycket bättre än jag har gjort på länge och vill få en utbildning och ett jobb senare .

Allt är jobbigt i början, de vet alla men sen blir de bara lättare och lättare och man är både glad och sur det går upp och ner. Du som läser detta, de är många som vet hur de är men hoppas du lyckas med de du vill och ha de gött.

Tack till alla vänner och familjen som har varit ett stöd de behövs verkligen.

/M från GBG!!

Flyttat runt

Jag som skriver detta till alla er har flyttat runt en del. Jag har flyttat runt hela mitt

Liv ända sen jag var en månad gammal har bott på allt som allt 2 utredningshem, 4 HVB, 4 behandlingshem och 3 familjehem + stöd familj och då räknar jag inte med alla avdelningar.

Jag har inga föräldrar, men har mina vänner och syskon som alltid står vid min sida och har hjälpt mig så gott det går och dom har alltid funnits där för mig fastän jag har gjort mycket skit så till er som precis kommit in på låst och känner att allt är piss. Tänk då att det finns folk som haft det mycket

Värre och försök rycka upp er det finns alltid ett litet ljus i tunneln hur lång den än är. Peace hooj!

// karlskronaboy

D-sis.

Sätter punkt och vänder blad och går vidare. Sätter punkt för den tiden som är.

Jag kan önska att jag är nog stark att ta mig upp och fixa mitt liv.

Men jag har inte den orken. Den orken jag hade har försvunnit. Den existerar inte längre.

Jag har länge levt ett ostadigt liv. Fucka mig totalt. Jag vill aldrig tillbaka dit. Vad ska jag göra för att lämna mitt liv lämna det förflutna och börja med en ny tid. Jag vet inte varför jag måste hitta min stil men måste jag springa flera tusen mil. Men jag ska gå till andra tankar jag ska fixa mitt nu så jag ber till gud kan du hjälpa mig på traven nu. Jag vill inte leva som då. Pallar fan inte vara helvets barn. Vad fan ska jag gör jag sätter mig och ber. Snälla min gud du måste hjälpa mig nu. Jag ber upp till dig kan du ge mig lite tur. Jag kämpar varje dag för att ta ett kliv.

Jag drömmer mig bort och försöker att le. Ångesten och rädslan gör mig till en sämre person.

Jag brukar blicka tillbaks, men nu blickar jag bara framåt fokuserar på målet. Ens sak i taget. Istället för att leva som en soldat. Ge mig bara en chans. Så kommer du se att jag blivit en kvinna. Men jag tänker inte be att om att få komma nån stans. Jag rör på benen och väljer själv hur jag lever. Men krigare kommer jag alltid att vara.

Jag har gjort så många misstag i mitt liv. Så många misstag som jag ångrar. Jag sårade min allra bästavän och det är en kamp utan henne. Om du läser det här så vill jag att du ska veta att jag kommer alltid att vara din vän. Jag står kvar och tar dig när du faller. Alla minnen som vi har tillsammans snurrar runt i mitt huvud. Läste din blogg för en dag sen och alla saker du skrivit om mig. Det fick mig ledsen för jag vet att det inte kommer stå nå mer om mig. Jag skrev ut ett inlägg från din blogg som jag har satt upp på väggen.

Jag ser det så fort jag går in på mitt rum.

Jag älskar dig L.

D-sis Bevarat!

*/Din **D-sis** Amanda*

Februari 2013

Klockan var 05 på morgonen när jag bestämde mig för att rymma från min fosterfamilj. Den tiden ville jag softa röka på, you know, leva livet, festa och ha roligt. I början trodde man att man var tuff för att man har börjat röka cigaretter, dricka, så småningom och röka på, vapen innehav, råna en kiosk man trodde att det här var livet och att det inte fanns bättre man trodde att man var gangster.

Jag rymde till U.G

Två veckor efter var jag ute och gick med min kompis kusin, två halvfulla pundare, vi såg fett skumma ut. På vägen stoppar han några piller i käften och frågade:

–Vill du ha?

Min abstinens var på väg, jag behövde det verkligen men jag kände inte snubben för det första och för det andra var jag i G trakterna och det var sent. Så jag tackade nej. Efter några minuter började han svaja och gå konstigt. Han bet sig i läppen och sa

– Jag börjar bli lite osäker på vart lägenheten ligger.

Jag fick världens panik och skrek på helt hysteriskt sätt som fick honom att rycka till.

– Jag lovar vi kommer hitta det, var lugn. Chilla, sa han.

– Det är du om behöver chilla, sa jag. ”

– Jag är hur chill som helst asså, du skulle bara veta hur skönt det är. I love this shit.

Till slut hittade vi lägenheten men han hade inga nycklar. Hans blick fastnade på en stor sten bakom oss vid en tvättstuga och han sprang därefter och lyfte stenen och fortsatte mot glasdörren. Tittade en gång runt omkring sig och suckade samtidigt som han slängde stenen mot glasdörren och stack in handen under och öppnade dörren.

Han småjoggade uppför trappan och jag försökte hinna ikapp hans stora steg. På fjärde våningen stannade han och knackade på en dörr till höger men han fick inget svar. Han bankade. Till slut började han skrika. När han hade stått där tålmodigt och väntat kom det ett skrik från lägenheten.

– Kom och hämta din hund imorgon, jag sover bre!

Han svarade inte. Var tyst. Han tryckte ihop läpparna och såg samman biten ut. En dörr öppnades en stund efter i bottenvåningen samtidigt som några män skrek på arabiska.

– Vilka idioter har gjort det här? Jävla åsna!

En av dem sa att han skulle ringa snuten och sprang in i lägenheten med tunga steg. Kort där på hörde man en dörr som öppnades och några svenska män kom in och började prata om vad som eventuellt skulle hänt. Det är klart att det var snutarna. Från ingenstans började snubben jag var med att skrika "jävla aina" och fortsatte med fula ord. Jag låg på golvet och rullade jag dog bokstavligen dog av garv, hahaha.

– Du är tung brorsan men låt mig sköta snacket nu, sa jag.

En av snutarna höjde rösten på ett ilsket sätt.

– Kom ner hit och säg det öga mot öga, som en man!

– Tagga hem tönt! Du har inget att göra här, stick hem till din mamma och trösta henne med att jag inte hade ringt tillbaka, sa min kompis.

Det hördes hur någon sprang uppför trappan snabbt. Plötsligt stod polisen framför oss och frågade

– Vet ni vad som har hänt här?

– Nej, vi har inte någon aning om det, vi kom för 5 minuter sedan.

– Ja, men varför ringde du inte till polisen då?

– För att jag inte ville lägga mig i och bli indragen i nåt som jag sen inte vet hur jag ska dra mig ut ur.

– Ok, har ni legg på er?

– Nej, jag har tyvärr ingen på mig, som sagt vi kom nyss hem ifrån.

Polisen frågade mig om mitt personnummer.

– Jag vill inte, sa jag.

– Jag kan tyvärr inte låta er gå, för att ni är misstänkta, sa polisen då.

Jag frågade vad han menade med det. Då sa han att i vilket fall som helst skulle han ta in oss till stationen. Så det var inget ide längre. Jag började tänka om och ville faktiskt ändra mitt liv, ville inte jag ha någoting med SOC att göra. Jag ville göra mig av med dem för alltid. Inte bara för stunden utan för hela livet. Jag sa till polisen att jag var efterlyst och sa mitt personnummer.

Ja nu sitter jag på ett ungdomshem och jag ångrar inte att jag tog beslutet när jag hade SOC möte att jag ville bo på låst. Idag är jag drogfri och jag får åka hem, jag har nästan ingen personal eller SOC på mig och det är för att de har förtroende för mig. Jag ska flytta till sommaren till en stödboende inom LSS i Stockholm och efter ett halvt år blir jag av med SOC för alltid och får en handläggare i LSS och det är inte tvång där, man kan säga när man vill att man inte behöver hjälp längre och då har de inget och säga till om.

P:S Lola is back

Lola

Min syn på p12a

Man kan inte säga till ungdomar att det stället de bor på är dåligt för dom, och sen ge dom LVU och flytta dom till ett ännu sämre ställe där man verkligen mår dåligt. Man behöver inte lägga allt svart på vitt, vi är tonåringar det är meningen att vi är på väg att bli vuxna men istället hålls vi inlåsta som djur. Och för vad? Vi kommer bara bli bortglömda ändå så vem gynnar det året som har bott på denna skiten? Inte mig i alla fall. Dom säger att ett år inte är lång tid, i längden kanske det inte är det men jag hade kunnat göra något mycket bättre med min tid än sitta inlåst och bli behandlad som skit. Och jag fattar inte hur dom kan tro att det skulle hjälpa att låsa in ungdomar för att dom inte skött sig för att sen skicka ut oss och anta att vi ska bli samhällets tama hundar. Det finns rätt och fel det fattar ju alla men bara för att man börjar fela så betyder det inte att man ska få all frihet borttagen, men vad vet jag? Jag är ju bara en dum unge som inte kan fixa mitt egna liv. Enligt dom i alla fall.

A.J

Sis ungdomshem...

Tanken får mig att spy... Jag hatar att sitta inlåst att behöva vara på sitt rum innan kl 22:00... Tror dom att allt detta kommer hjälpa oss? Tror dom inte att vi kan leva vanligt? Asså jag fattar inte hur soc kan sätta oss på sånna här jävla ställen..Varför inte ge oss en till chans? Visst har vi alla som sitter på SiS gjort något kriminellt eller något annat...

Jag kan säga så här att detta är inte bara vårt fel...! Dom gav oss inte rätt hjälp i början dom trodde att allt skulle bli bra från början... visst jag har gjort så sjukt många misstag och det kanske ni också har gjort. Men tro inte att ni är dåligare än dom andra, för det är ni verkligen inte! Vi har bara haft det jobbigare eller bara levt livet som alla ungdomar gör...

Det jag tycker är jobbigaste med att sitta här är nog att jag inte får träffa min familj som jag vill...

Jag får ringa 3 jävla samtal om dagen och varje samtal måste vara 15 minuter långa inte en minut längre. Detta är verkligen knas...

Där jag sitter är det bara tjejer och det kan också vara jävligt jobbigt för det går så sjukt mycket skitsnack! Tror ni Personalen gör något åt saken? Nej inte ett skit...

Men ni alla där ute. Var starka tänk positivt!

Peace and love from Nathalie!

Den Oskyldige Från Rosengård!!

Mitt namn e R bor i Malmö Rosengård. I juni 2013 klockan 08.00 precis innan jag skulle åka ut så kom min Soc och snuten till min dörr och plinga på. Så fort jag såg snuten så sprang jag till min balkong (5:e våningen) och ville hoppa in till min grannes balkong för att gömma mig men tyvärr så drog snuten in mig. Dom skrek på mig och sa bytt om så ska du följa med oss. Jag ville inte rymma eller slåss mot snuten för att min Mamma var sjuk. Så jag tog på mig och hämta min lur hälsa på mamma och stack ut men på väg ut så hittade jag ett stängt packe cigg så jag stoppa in den i min ficka och sa att det e min. När jag var i bilen så sa min Soc till mig att vi ska ta dig till Ryds brunn för att du hade sagt till oss att du tog tram, rökte på dagligen och gjorde många brott vilket jag inte har sagt men jag har gjort det. Det hon sa var inte sant jag tog tram och rökte på men jag sa aldrig något till henne. När jag var på väg till Ryd så ringde jag min vän J och så till honom att jag e på väg ditt. När jag kom fram till Ryd så fick jag visiteras o pissa. Jag var fortfarande kickad när de tog mig så jag pissa positivt på THC o Benzo. Fick sitta i Ryd en och en halv månad. augusti fick jag flytta till Perstorp. I Perstorp var det mycket fetare än Ryd med det ända som var fattigt här vara att man inte fick röka och så var det steg system. Men nu får jag mina permisar iallafall. Så sammanlagt har det gått 9 mån sen jag fick mitt Lvu och ändå så har jag inte rymt fast än jag sitter oskyldig. Jag rymmer inte för att min mamma e riktigt sjuk annars skulle jag inte sitta en sekund till. Det feta e att jag blir släppt i juni. Men det viktigaste av allt är att NI INTE SKA LITA PÅ NÅGON TILL OCH MED SOC KAN SÄTTA DITT DIG OSKYLDIG ELLER INTE!!

R Malmö-Rosengård

Jag drömmer fortfarande

Vart ska man börja, så många vändor så många löften som har sagts. Så många relationer som har kommit och gått bytts ut och lagats. Men det är inte många som är kvar o dom som är kvar är jag evigt tacksam för, för jag vet att jag inte har varit den lättaste att hantera o orkat med. Nån stans på vägen måste man välja, fullt ut eller ingenting för i den här världen finns de bara svart o vitt inget mitt i mellan. Ren eller knarka, jag tror du som jag har försökt att knarka 'lite' haha. Finns inget som heter de. Jo men jag ska bara röka en nattis o kanske en på morgonen eller nu gjorde ja något bra aa men då tycker ja att jag kan gå o köpa en 8a sub fast bara 1 o sen kör ja nästa gång om en vecka. Bull shit. Säger de antingen eller. Ja e sån hets knarkare hela hela tiden mer mer mer så därför kan jag inte knarka lite ja måste flyga hela tiden. Kanske för att jag inte orkar med mig själv. Jo så e de jag orkar inte med mig själv. Usch. O jag vet att jag har gjort mitt val. Vilken sida jag valt vill jag inte säga, det är min hemlighet. Men själen är trasig o går ej att laga så det är bara att le o säga fuck u here we go.

.bigup' Gunay min ängel jag älskar dig mest av allt fina du vackraste kvinnan jag sett, du är så stark allt du gått igenom jag fattar inte hur du orkar. Lämnar dig aldrig. Elin jag älskar dig utan dig hade jag inte levt idag alla gånger du suttit vid min sida o hållt min hand igenom panik ångesten följt med mig till sjukhuset o tiderna i Senegal våran lägenhet ALLT du är min diamant o jag kommer aldrig göra dig besviken, O min kusin vitamin du är bäst tack för att du inte dömer mig o ser mig för den jag är o ingen annan.

Sluta aldrig hoppas för då är du redan förlorad.

Tintin W

Svart sal.

Det var en vacker typ junikväll//
tjugo12 yes Godbless den svenska sommaren//
Ätit gott, Grillat med familien//
Sanningen är att, snubben bara snackar skit igen//
Sommaren tjugo12. softar inlåst sen//
Hånad för att man, saknade sitt hem//
Men visste ändå att, jag aldrig skulle dit igen//
Så inställningen, helt skev min vän//
På första klass plan, mot fängelset//
Jag var 14 bast, tyckte det var mycket utom lustigt//
Som månaderna gick juni juli & augusti//
Så benim tappade tron bre, satt kvar som idioter//
Tiden rulla på men, knallad i oktober//
Så många väggar jag stirrat, så många som stirrat tillbaks//
Så många gånger jag bara önskat mej en sak//
Blicken mot himlen, vi borde fått va barn//
Men texter som dom här betyder inte mer än en sak//
April tjugo14 jag är fortfarande kvar//
Tagit mej ett varv runt Sverige idag, softar Kalix idag//
Men det är också sant att förnuftet gått i kras//

Måste tro på variation, alla kan inte ha det likadant//

Så se mej uti orten igen, dom lokala ska be som//

Vänd nu ett blad, men minns mej som King Kong//

//

Tyngd.

Tyngden är det som får det att väga, utan den är det är det ingen vikt. Tyngden är atmosfären alltså allting omkring är en tyngd. Något väger någonting alltså då har den en siffra till exempel 421kg eller 711kg. Det som visar siffrorna heter våg till exempel Göteborg eller Lindsberg.

Surfa på vågen och häng med flummet för detta jag säger tar en på djupet. Ens tyngd är skydd så som kärleken får en att tingla då mamman håller hårt i sitt barn för hon inte vill att barnet ska vilse. Sanningen är en tyngd då den svider och folket lider. Tyngd är det som styr för att den på tronen väger en massa och passa bollen ändrar kanal.

Tyngden börjar lägga sig för att bli vägd men ops det är för tungt och det inser du när vågen meddelar "en i taget tack". Golvet börjar svaja till flowet från tyngden i huvudet efter lite för mycket av en viss tyngd. Då vi grabbar skapar oss en tyngd mot systemet och deras lilla sätt att få det att väga för oss i orterna:RESPEKT.

//

Sanning

Sanningen om sanningen är svår, det är därför vi ljuger.

/Julia

Hayati enteeeee!!!!

Jag bor med 2 araber en kroat en svenne med stora blåa ögon och en ginger. Gingern kastar bord på den första araben. Araben blev arg och jagade gingern som sprang för sitt liv. Personalen som var längre en ett hus fångade gingern i luften. Gingern ville polisanmäla och grät på ett kontor. Sen fick alla pizza för hon spillde maten. Men jag äter inte pizza så jag fick bli utan mat. Det här är en kulturell plats. Personalen säger att ifall vi sover på soffan begår vi ett brott. När jag, kroat och den andra araben ville sova i soffan fick araben inte ens urinera. Personalen ville inte släcka lampan så vi försökte själva. Dörren till lampknappen var låst så vi hängde porrbelysning i lampan. Personalen blev arg och tog ner den. Vi ville bryta strömmen så vi la vatten i uttaget men det funkade inte. Sen försökte vi göra sönder kabeln till lampan men det gick inte.

Min tid på det här hemmet har vart trevlig. Tack till Hayati entee, den jobbiga kroat och elluuuuueee habibi jarab! Ni gör mina dagar och mina nätter hahaha!

Men Vad hände sen med dom 2 araberna den jobbiga kroat och med mig? Den ena araben flyttade till en annan låst avdelning som gör utredning. Den andra araben ska flytta till ett hvb, den jobbiga kroat ska få flytta hem. Jag själv ska flytta till låst behandling i Uddervalla. Hoppas ni som läser det här förstår att fastän situationer är jobbiga så kan man försöka ha det kul undertiden, jag har vart på många ställen men den här instutionen har vart den bästa.

//Jassy

A little Somethin' about me.

Shoo,

Namnet är A, född 96.

För de första, stor kärlek till hela Uppsala, staden och folket som gjort mig till den jag är idag.

Bodde med föräldrarna tillsammans tills ja var 6 år. Familjen Splittrades.

Blev pappa åt min lillebror då. För att inte visa honom hur förstörd och trasig jag var inombords så stängde

jag in känslorna hos mig. Visade inte honom att jag var ledsen, för då skulle han bli ledsen.

Den fasaden tog 10 år att krossa. 6 till 16 år hade jag konstant självmordstankar och mådde piss rakt av.

Mamma flytta till Kalmar, Pappa i Uppsala, Mamma till Uppsala, Mamma till Stockholm, och nu Mamma till Malmö.

Hon flyttade omkring jävligt mycket. Jag försökte hålla mig hos pappa eftersom min mamma är en människa

som verkligen sårat och än idag sårar mig. Men eftersom hon är min mamma så förlåter jag henne, men blir

bara sårad igen. Hon flyttar faktiskt till London om 2 veckor. Träffar henne o säger hejdå idag. Hon kommer hit

och hälsar på. Senaste gången jag blev sårad av henne var igår. Men jag förlåter...

Jag har Över 20-tal misslyckade självmordsförsök. Mycket självskadebeteende. Mådde så dåligt så jag kunde inte hålla mig i ett förhållande.

Har diagnosen PTSD. Och jag behövde bara ha någon vid mig på natten så att jag inte var ensam. Bara någon tjej

att hålla om. Vara med o prata med. Behövde inte vara sex. Bara sov med mig så att ja inte behövde vara ensam

med mina tankar. Idag är jag trogen i ett förhållande med en prinsessa jag träffade December 2012.

30 December 2013 blev jag pappa till en dotter med min prinsessa. Du håller mitt hjärta varmt, du får mig o känna mig speciell.

Och jag är glad att vi har våran dotter tillsammans idag.

Önskar att jag inte behövde låta dig gå igenom allt de här, vänta på mig, jobbiga nätter ensam.

När jag var 14 (2010) slängde min brud sig framför tåget. Jag började knarka vid 9 års ålder. Så jag missbruka

så jävla mycket så att jag hade glömt allt de där. Förrrens 2-3 månader sen. Då kom jag på, att hon tog sitt liv.

Nätterna vi satt uppe och hon bara grät i min famn, natt efter natt. När hon dog så fortsatte bara mitt drogande.

Det gick så långt så att faktiskt är största delen av mitt liv bara frågetecken. Ingen ska behöva gå igenom skiten

jag har gått igenom. Jag har flera blad o fylla med skitsaker som hänt i mitt liv men mycket som ja vill hålla

privat o bara till mig själv också. Anledningen till att ja skriver det här är mest inte för mig, det är för dig

som läser. Vad du än går igenom, gått igenom, så finns det alltid någon som har gått igenom värre. Värre än mig,

värre än dig. men som ja alltid säger, jag andas än idag. Fast än ja hellre skulle vilja lägga mig o sova förevigt.

Men vi e starka, vi har gått igenom katastrofer, knegat oss igenom fett mycket. Men om du läser de här. Då andas du.

Och eftersom jag skriver det här, Så andas jag, Och vi ska ta oss igenom allt. Kärlek till er alla.

Jag gör nu en liten sammanfattning av mitt liv. Har säkert glömt en massor. Men skriver lite. Ta hand om er, låt aldrig era familjer bli inblandade

med soc. Soc förstör bara liv efter liv. Ingen heder ingen kärlek medans våra liv är i deras händer. Även när ni är föräldrar. Låt aldrig socialen bli inblandad. Det är mitt enda råd.

2014-02-24 Så sitter jag o skriver det här. Det här är väl en liten sammanfattning av mitt liv. Mitt minne har blivit katastrof med åren så ja har säkert glömt skit mycket.

Största delen av mitt liv är minnesluckor. Tyvärr. Men hoppas det har varit till något stöd för någon iallafall. Vi klarar oss alltid.

Tack till människorna som funnits i mitt liv. Som finns än idag. Och Vila i Frid ni som har gått bort. Kärlek till er alla. Håll alltid huvudet högt.

//A

Gå i våra skor innan ni dömer oss

1996 föddes jag. Jag kom till världen utan att veta hur min uppväxt skulle bli. När jag föddes så flyttade min mamma i pappa o jag till ett behandlingshem i Västerås för och utreda mina föräldrar om dom var lämpliga föräldrar. De visade sig att dom var de men när dom fick beskedet stack min farsa och lämna min mamma själv med mig. Min mamma träffa en annan man. Då flyttade vi till Enköping killen som min mamma träffa hade 2 barn också. Men både min mamma och han hade missbruksproblem. dom drack nästan varje dag.

När jag var 3 år föddes min lillebror. Men eftersom våra föräldrar missbruka alkohol och andra droger så var de inte alltid någon som hjälpte och fixa saker till oss så vi fick ta hand om varandra oftast. Men tiden gick tills jag var 5. De blev mer och mer problem i hemmet de var mycket våld i hemmet.

Jag blev slagen av min mammas kille när ingen såg och han slog min mamma också. Kommer ihåg att alla syskonen stod vid dörren och såg när han bokstavligt slog sönder min mamma. Men de gick 1 år efter de så kom soc och tog min lillebrors syskon. Då var de bara jag och han kvar. Vi flyttade till ett radhus på ett litet finare ställe av stan. Jag var ensam och tog han om min lillebror för vi hade oftast ingen som gjorde de. Men min mamma fick modet att lämna hennes kille.

Då blev de inte lika mycket skit o bråk i hemmet men min mamma var ändå förstörd och ensam med två barn och utan jobb., men en dag kom min pappa och hämtade mig från min mamma och min lillebror. Han hade lagt in sig på behandling och blivit nykter för att få mig tillbaka för han visste vad som skedde hos mamma. Jag kommer ihåg den dagen när han kom.

Kommer ihåg att både min lillebror och mamma grät när han tog mig till bilen... men de var inte så mycket bättre hos pappa han hade grova aggression problem. När jag blev äldre så var de aldrig lugnt i hemmet bråkade varje dag jag stack ut till mina grabbar o sket i hemmet. Soc kom in o gjorde allt värre. Jag börja kick o börja med bax. De var de enda sättet att glömma alla problem i hemmet. Och folk tycker de är konstigt att man blev som man blev. Prova gå i våra skor innan ni dömer oss.

//W

Statens institutionsstyrelse, SiS, är en statlig myndighet som bedriver individuellt anpassad tvångsvård för ungdomar och för vuxna med missbruk. Det är förvaltningsrätten som beslutar om tvångsvård efter en begäran från socialtjänsten.

SiS särskilda ungdomshem tar emot ungdomar med psykosociala problem, missbruk och kriminellt beteende. Ungdomarna får vård med stöd av lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU). De har ofta fått frivilliga öppenvårdsinsatser på hemmaplan, vård i familjehem eller på privata behandlingshem innan de placeras hos oss.

Majoriteten av ungdomarna placeras akut för att bryta ett destruktivt beteende. De stannar några veckor och går sedan vidare, till exempel till familjehem. Ibland vill socialtjänsten ha en utredning innan man beslutar om fortsatt vård och behandling. Särskilda utredningsteam utreder den unges behov och ger en rekommendation om fortsatt behandling. Det kan handla om vård i till exempel privat behandlingshem (HVB-hem) eller på något av våra särskilda ungdomshem.

Alla ungdomar som vårdas på våra ungdomshem får en individuell behandlingsplan som personalen tar fram tillsammans med den unge, familjen och socialtjänsten.

Ungdomarna hos oss har samma rätt till skola som andra jämnåriga. SiS skola följer läroplanens kunskapskrav och har en lärartäthet som ger oss goda förutsättningar att tillgodose elevernas individuella behov.

Målet med vården på de särskilda ungdomshemmen är att den unge efter en tid ska gå vidare till frivillig vård i öppen form, till exempel i familjehem eller HVB-hem, eller återvända till sitt eget hem.

I de intervjuer vi gör med ungdomarna när de skrivs ut från institutionen tycker en majoritet att de har fått hjälp med de problem de velat ha hjälp med.

På några av våra ungdomshem vårdas ungdomar som har begått allvarliga brott och av domstol blivit dömda till sluten ungdomsvård enligt lagen om verkställighet av sluten ungdomsvård (LSU). Straffet varierar mellan fjorton dagar och fyra år. Under tiden hos oss får ungdomarna behandling med fokus på kriminalitet.

Klienterna på SiS LVM-hem har allvarliga problem med missbruk av alkohol, narkotika, läkemedel eller blandmissbruk. De får vård med stöd av lagen om vård av missbrukare i vissa fall (LVM).

Läs mer på SiS webbplats www.stat-inst.se.

Det började med lite småskit hemma. Så skriver signaturen D. Hans ord täcker på många sätt in bakgrunden för de pojkar och flickor som bidragit med texter till den här boken. Småskit kan vara allt från mobbning, snatteri eller tidigt missbruk av alkohol och droger. Det kan vara att hamna i en roll eller situation som blir övermäktig, eller alltför lockande. Hemma står för kompisarna, skolan, familjen och det vardagliga innan socialtjänsten, boende på HVB-hem eller en tvångsplacering hos SiS blev del av verkligheten.

Hos SiS placeras ungdomarna när spiralen eskalerat för mycket för att de frivilligt ska klara av att bryta det negativa mönstret. I den här boken har elever på SiS ungdomshem skrivit om ånger och kärlek, tillbakablickar och framtidsplaner, verklighet och fantasi. De är offer, ibland också gärningsmän. Men framför allt är de ungdomar som förtjänar en framtid och samhällets stöd lika mycket som sina jämnåriga.

Den här boken får inte säljas men kan du kan beställa den gratis från www.stat-inst.se

ISBN 978-91-87053-26-9